

Fremsat den 3. oktober 2018 af energi-, forsynings- og klimaminister (Lars Christian Lilleholt)

Forslag

til

Lov om supplerende bestemmelser til forordning om opstilling af rammer for energimærkning m.v.¹⁾

(produktenergimærkningsloven)

Kapitel 1

Formål og anvendelsesområde

§ 1. Loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU (energimærkningsforordningen).

Stk. 2. Loven finder anvendelse på energirelaterede produkter, der bringes i omsætning på markedet eller tages i brug, og som er omfattet af energimærkningsforordningen eller de delegerede retsakter.

Kapitel 2

Tilsyn, kontrol m.v.

Tilsynsmyndighed, oplysningspligt m.v.

§ 2. Erhvervsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, fører tilsyn med, at energirelaterede produkter er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i energimærkningsforordningen, delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af denne lov.

Stk. 2. Får tilsynsmyndigheden i forbindelse med tilsyn efter stk. 1 tilstrækkeligt belæg for at antage, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med energimærkningsforordningen eller en delegeret retsakt eller regler fastsat i medfør af denne lov, underrettes leverandøren eller forhandleren hurtigst muligt herom.

Stk. 3. Leverandøren skal efter anmodning give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af tilsynsmyndighedens tilsyn efter stk. 1.

Stk. 4. Forhandleren skal efter anmodning give tilsynsmyndigheden oplysninger om, hvorfra denne har erhvervet et energirelateret produkt.

Stk. 5. Kunden skal efter anmodning give tilsynsmyndigheden oplysninger om, hvorfra denne har erhvervet et energirelateret produkt, når kunden er et selskab m.v. (juridisk person).

Stk. 6. Tilsynsmyndigheden kan lægge resultater af tilsyn udført i andre EU/EØS-medlemslande til grund ved varetagelse af tilsyn efter stk. 1.

Udtagelse, måling, produktprøvning, kontrol m.v.

§ 3. Leverandøren skal efter anmodning fra tilsynsmyndigheden udføre måling og produktprøvning af, om leverandørens energirelaterede produkter overholder kravene i energimærkningsforordningen, delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af loven.

Stk. 2. Leverandøren skal efter anmodning fra tilsynsmyndigheden lade energirelaterede produkter udtage til måling, produktprøvning og kontrol af en sagkyndig virksomhed eller en godkendt institution som nævnt i § 7, stk. 2.

Stk. 3. Leverandøren skal efter anmodning fra tilsynsmyndigheden indlevere energirelaterede produkter til et anvist prøvningssted eller lade produkterne afprøve på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted.

Stk. 4. Leverandøren skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling, produktprøvning og kontrol, jf. stk. 1-3, i tilfælde af manglende overholdelse af energimærkningsforordningen, de delegerede retsakter eller regler fastsat i medfør af loven.

¹⁾ Loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler, EF-Tidende 2000, nr. L 12, side 16.

Stk. 5. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte nærmere regler om måling, produktprøvning og kontrol efter stk. 1-3. Ligeledes kan ministeren fastsætte nærmere regler om opgørelse af de udgifter, leverandøren skal afholde, jf. stk. 4.

Stk. 6. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om kontrol af overholdelse af energimærkningsforordningen delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af loven, når energirelaterede produkter sælges ved fjernsalg, herunder salg via internettet.

Adgang til erhvervslokaler

§ 4. Tilsynsmyndigheden har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til leverandørers og forhandlers erhvervslokaler med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, om disse er i overensstemmelse med krav i energimærkningsforordningen, de delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af loven.

Stk. 2. Politiet yder om nødvendigt tilsynsmyndigheden bistand til gennemførelsen af bestemmelserne om adgang i stk. 1.

Stk. 3. Justitsministeren kan efter forhandlinger med tilsynsmyndigheden fastsætte regler om politiets bistand efter stk. 2.

Stk. 4. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om tilsynsmyndighedens adgang til leverandørers og forhandlers erhvervslokaler, jf. stk. 1.

Forbud, påbud m.v.

§ 5. Tilsynsmyndigheden kan påbyde, at forhold vedrørende energirelaterede produkter, der strider mod energimærkningsforordningen, delegerede retsakter, loven eller regler fastsat i medfør af loven, bringes i orden inden for en angivet frist. Herunder kan ministeren påbyde, at forholdene bringes i orden straks.

Stk. 2. Efterkommer en leverandør eller forhandler ikke et påbud efter stk. 1, kan tilsynsmyndigheden udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller tages i brug.

Stk. 3. Efterkommer en leverandør ikke et påbud efter stk. 1, kan tilsynsmyndigheden tillige udstede påbud om, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har taget det i brug, skal tage de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet.

Stk. 4. Tilsynsmyndigheden kan forbyde forhandlere at udstille, sælge eller udleje de produkter, der er omfattet af forbud og påbud efter stk. 2 og 3.

Stk. 5. Tilsynsmyndigheden kan over for leverandøren udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller tages i brug, hvis leverandøren ikke overholder § 2, stk. 3, artikel 4, stk. 1, 2, 4 og 6, artikel 12, stk. 5 og 6, og artikel 20, stk. 3 i energimærkningsforordningen.

Stk. 6. Efterkommer en leverandør ikke et påbud efter stk. 5, kan tilsynsmyndigheden tillige udstede påbud om, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har taget det i brug, skal tage de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet.

Kapitel 3

Administrative bestemmelser

Undtagelse for tekniske specifikationer mv. fra indførelse i Lovtidende

§ 6. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., der henvises til i regler fastsat i medfør af loven, ikke indføres i Lovtidende.

Stk. 2. Energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætter regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan fås.

Delegation til andre statslige myndigheder, organer m.v.

§ 7. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan efter forhandling med vedkommende minister bemyndige andre statslige myndigheder til at udøve nærmere angivne beføjelser, der i loven er tillagt energi-, forsynings- og klimaministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende tilsyn og kontrol af energirelaterede produkter samt til at udøve sekretariatsbistand til tilsynsmyndigheden. Institutionen m.v. kan ikke træffe afgørelse om adgang efter § 4, stk. 1, eller træffe afgørelse efter § 5.

Stk. 3. Erhvervsministeren fører tilsyn med varetagelsen af opgaver, som efter stk. 2 er henlagt til en institution m.v.

Offentliggørelse

§ 8. Tilsynsmyndigheden kan offentliggøre resultater af tilsyn og afgørelser truffet efter § 5, stk. 1-6.

Stk. 2. Tilsynsmyndigheden kan videregive oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v.

Stk. 3. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte nærmere regler om offentliggørelse af tilsynsresultater og afgørelser som nævnt i stk. 1. Ministeren kan i den forbindelse fastsætte regler om offentliggørelse af navne på produkter og fysiske og juridiske personer i forbindelse med offentliggørelse efter stk. 1 samt regler om formen for offentliggørelse, herunder om at offentliggørelse kan ske elektronisk og om omfanget af materialet, der offentliggøres.

Offentlige incitament

§ 9. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om offentlige incitament vedrørende et energirelateret produkt omfattet af en relevant delegeret retsakt. Ministeren kan herunder fastsætte regler om, at offentlige incitament rettes mod de to bedste energieffektivitetsklasser, som gælder for et væsentligt antal produkter. Ministeren kan dog i stedet fastsætte regler om, at offentlige incitament rettes mod bedre klasser, som er fastsat i den delegerede retsakt.

Stk. 2. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om, at der ved offentlige incitamenter efter stk. 1 kan fastsættes en højere ydeevne end grænseværdien for den højeste energieffektivitetsklasse.

Gennemførelse af EU-retsakter

§ 10. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler eller træffe bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om energimærkning af energirelaterede produkter.

Kapitel 4

Klage

§ 11. Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af tilsynsmyndigheden efter loven og efter regler fastsat i medfør af loven.

Stk. 2. Klage skal være indgivet skriftligt til Energiklagenævnet inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt.

Stk. 3. Afgørelser som nævnt i stk. 1 kan ikke indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger.

Stk. 4. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage og afskæring af klageadgang.

Stk. 5. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under vedkommende ministerium, hvortil ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven, jf. § 7, ikke kan indbringes for vedkommende minister.

Kapitel 5

Straf

§ 12. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) som leverandør ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 3, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2, 3, 4 eller 5,
- 2) som leverandør ikke overholder sin forpligtelse til at indlæse de nødvendige oplysninger i produkt databasen i henhold til artikel 4, stk. 1-2, stk. 4, 2. pkt., stk. 6, 1. pkt. eller artikel 12, stk. 5 og bilag I, stk. 1 og stk. 3,
- 3) som forhandler ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 5,
- 4) som leverandør eller forhandler ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 6,
- 5) som leverandør undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter § 2, stk. 3, eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger,
- 6) som leverandør hindrer adgang til udtagelse af produkter, jf. § 4, stk. 1,
- 7) som forhandler eller kunde undlader at afgive oplysninger om, hvorfra et energirelateret produkt, som er

omfattet af en delegeret retsakt, jf. § 2, stk. 4 og 5, er erhvervet,

- 8) som leverandør undlader at efterkomme anmodning om data i henhold til energimærkningsforordningens artikel 12, stk. 6,
- 9) som leverandør undlader at stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed inden for 10 dage efter anmodning herom i henhold til energimærkningsforordningens artikel 20, stk. 3, eller
- 10) som leverandør, forhandler eller kunde ikke efterkommer påbud eller forbud efter § 5.

Stk. 2. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan i regler, der fastsættes i medfør af denne lov, fastsætte bødestraf for overtrædelse af disse regler.

§ 13. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5.

Kapitel 6

Ikrafttræden m.v.

§ 14. Loven træder i kraft den 1. januar 2019.

Stk. 2. Loven gælder ikke for energirelaterede produkter, der er bragt i omsætning eller taget i brug før 1. januar 2019. For sådanne produkter finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Lov nr. 455 af 18. maj 2011 om energimærkning af energirelaterede produkter ophæves.

Stk. 4. Regler fastsat i medfør af lov nr. 455 af 18. maj 2011 forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af denne lov.

Kapitel 7

Videreførelse af energimærkningslovens regler om transportmidler i færdselsloven

§ 15. I færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 38 af 5. januar 2017, som ændret ved lov nr. 1557 af 19. december 2017 foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører«: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler, EF-Tidende 2000, nr. L 12, side 16, og«.

2. Efter § 68 e indsættes før overskriften før § 69:

»Energimærkning af motordrevne køretøjer

§ 68 f. Transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om, at motordrevne køretøjer ved mærkning og på anden standardiseret måde skal være forsynet med oplysninger om forbrug af energi og andre oplysninger af betydning for slutbrugerne. Transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte, hvorledes oplysningerne skal meddeles til forbrugerne ved salg eller leje af køretøjet, herunder at et udstillet køretøj på nærmere angivet måde skal forsynes med mærkning og ledsages af andre standardiserede oplysninger,

og at der ved fjernsalg af køretøjet eller reklamering for køretøjet skal meddeles nærmere angivne standardiserede oplysninger.

Stk. 2. Transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om, at der skal foreligge et nærmere angivet teknisk dokumentationsmateriale på grundlag af metoder og standarder efter transport-, bygnings- og boligministerens bestemmelse som dokumentation for rigtigheden af oplysningerne nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 omfatter ikke brugte motordrevne køretøjer.

Stk. 4. Motordrevne køretøjer, som er omfattet af regler fastsat i medfør af stk. 1, må ikke forsynes med anden mærkning el.lign., der kan virke vildledende eller misvisende for slutbrugerne. Mærkningen må kun anvendes på motordrevne køretøjer, der er omfattet af stk. 1 eller regler fastsat i medfør heraf.

§ 68 g. Transport-, bygnings- og boligministeren eller den, som ministeren bemyndiger hertil, fører tilsyn med overholdelsen af regler fastsat i medfør af § 68 f.

Stk. 2. Tilsynsmyndigheden efter stk. 1 har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til leverandørers eller forhandlers erhvervslokaler med henblik på at kunne udtage motordrevne køretøjer til måling og kontrol af, om oplysninger om energiforbrug m.v. som fastsat i medfør af § 68 f, er korrekte.

Stk. 3. Politiet yder om nødvendigt tilsynsmyndigheden bistand til gennemførelsen af bestemmelserne om adgang i stk. 2. Justitsministeren kan efter forhandling med transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler herom.

Stk. 4. Transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om, at leverandøren skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling og kontrol.

Stk. 5. Tilsynsmyndigheden efter stk. 1 kan påbyde forhandleren eller leverandøren af køretøjet at berigtige forholdene inden for en angivet frist, når det er sandsynliggjort, at oplysninger, som skal gives efter regler fastsat i medfør af § 68 f, er ukorrekte, eller at mærkning eller andre standardiserede forbrugeroplysninger ikke er udformet i overensstemmelse med forskrifterne.

§ 68 h. Transport-, bygnings- og boligministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende tilsyn, kontrol, udtagning, måling og afprøvning af motordrevne køretøjer som led i transport-, bygnings- og boligministerens tilsyn i medfør af § 68 g, stk. 1, akkrediteret certificering samt sekretariatsbistand til ministeren. Institutionen m.v. kan ikke træffe afgørelse eller træffe bestemmelse om adgang som nævnt i § 68 g, stk. 2.

Stk. 2. Transport-, bygnings- og boligministeren fører tilsyn med varetagelsen af opgaver, der i medfør af stk. 1 er henlagt til en institution m.v.

§ 68 i. Transport-, bygnings- og boligministeren kan pålægge de i § 68 h, stk. 1, nævnte virksomheder, institutioner eller organisationer samt leverandører og forhandlere at udarbejde og meddele alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af de opgaver, der er nævnt i § 68 h, stk. 1.«

3. I § 118, stk. 1, nr. 2, ændres »loven eller« til: »loven,«

4. I § 118, stk. 1, nr. 3, ændres »loven.« til: »loven eller«

5. I § 118, stk. 1, indsættes som nr. 4:

»4) hindrer adgang til udtagelse af motordrevne køretøjer som nævnt i § 68 g, stk. 2.«

6. I § 134 a indsættes som stk. 3 og 4:

»Stk. 3. Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af transport-, bygnings- og boligministeren i medfør af §§ 68 f- 68 i og efter regler fastsat i medfør af §§ 68 f og 68 g. Klage skal være indgivet skriftligt til Energiklagenævnet, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt. Afgørelser efter 1. pkt. kan ikke indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger.

Stk. 4. Transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet efter stk. 3, herunder om opsættende virkning af klage og afskæring af klageadgang.«

§ 16. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets baggrund
3. Lovforslagets hovedpunkter
  - 3.1. Formål og anvendelsesområde
    - 3.1.1. Gældende ret
    - 3.1.2. Energimærkningsforordningen
    - 3.1.3. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
  - 3.2. Tilsyn, kontrol m.v.
    - 3.2.1. Tilsynsmyndighed
      - 3.2.1.1. Gældende ret
      - 3.2.1.2. Energimærkningsforordningen
      - 3.2.1.3. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
    - 3.2.2. Tilsyn og kontrol
      - 3.2.2.1. Gældende ret
      - 3.2.2.2. Energimærkningsforordningen
      - 3.2.2.3. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
    - 3.2.3. Påbud og forbud
      - 3.2.3.1. Gældende ret
      - 3.2.3.2. Energimærkningsforordningen
      - 3.2.3.3. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
  - 3.3. Delegation
    - 3.3.1. Gældende ret
    - 3.3.2. Forordningen
    - 3.3.3. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
  - 3.4. Klage
    - 3.4.1. Gældende ret
    - 3.4.2. Energimærkningsforordningen
    - 3.4.3. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
  - 3.5. Straf
    - 3.5.1. Gældende ret
    - 3.5.2. Energimærkningsforordningen
    - 3.5.3. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
  - 3.6. Videreførelse af energimærkningslovens regler om transportmidler i færdselsloven
    - 3.6.1. Hjemmel til energimærkning af transportmidler
      - 3.6.1.1. Gældende ret
      - 3.6.1.2. Transport-, Bygnings- og Boligministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
    - 3.6.2. Tilsyn, kontrol, påbud mv.
      - 3.6.2.1. Gældende ret
      - 3.6.2.2. Transport-, Bygnings- og Boligministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
    - 3.6.3. Administrative bestemmelser
      - 3.6.3.1. Gældende ret
      - 3.6.3.2. Transport-, Bygnings- og Boligministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
    - 3.6.4. Straf og klage
      - 3.6.4.1. Gældende ret
      - 3.6.4.2. Transport-, Bygnings- og Boligministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
4. Forholdet til databeskyttelsesloven
5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
7. Administrative konsekvenser for borgerne
8. Miljømæssige konsekvenser

9. Forholdet til EU-retten
10. Hørte myndigheder og organisationer
11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget har til formål at bringe dansk ret i overensstemmelse med og fastsætte supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 198, side 1 (energimærkningsforordningen). Forordningen er trådt i kraft og finder anvendelse fra 1. august 2017. Forordningen indeholder regler om energimærkning af energirelaterede produkter og pålægger medlemsstaterne at udfærdige supplerende bestemmelser, der sikrer, at bestemmelserne i forordningen og i relevante delegerede retsakter udstedt i medfør af forordningen kan håndhæves og sanktioneres.

Lovforslaget indebærer, at der fastsættes nationale supplerende bestemmelser, som skal sikre håndhævelse og sanktionering af forordningen. Bestemmelserne er i vidt omfang en videreførelse af gældende ret.

Den væsentligste ændring i forordningen i forhold til gældende ret er indførelse af en produktdatabase, der oprettes af EU-Kommissionen med henblik på at styrke håndhævelsen på området.

Med indførelsen af en ny produktdatabase følger krav om indlæsning og opbevaring af oplysninger i databasen. På den baggrund foreslås som noget nyt, at energi-, forsynings- og klimaministeren kan udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller ibrugtages, hvis leverandøren undlader at indlæse og opbevare oplysningerne i produktdatabase. Der foreslås endvidere en ny strafbestemmelse til sanktionering af overtrædelse af bestemmelserne om indlæsningspligt.

Endvidere skal lovforslaget sikre, at der ikke i dansk ret er bestemmelser, der regulerer energimærkning af energirelaterede produkter, i det omfang dette er reguleret i forordningen. Med lovforslaget vil der derfor ske ophævelse af den gældende energimærkningslov. Energimærkningsbekendtgørelsen, som er udstedt i medfør af gældende lov, forventes samtidig erstattet af en ny bekendtgørelse.

Energimærkningsforordningen regulerer ikke energimærkning af transportmidler, og de bestemmelser i energimærkningsloven, der omhandler transportmidler, foreslås derfor med dette lovforslag videreført i færdselsloven. Der foreslås som udgangspunkt ikke med overførslen materielle ændringer i forhold til de gældende bestemmelser i energimærkningsloven, og den hidtil gældende retstilstand vedrørende energimærkning af transportmidler foreslås i det væsentligste videreført uændret.

2. Lovforslagets baggrund

Obligatorisk energimærkning indførtes i EU i 1992 med Rådets direktiv 92/75/EU om angivelse af husholdningsapparaters energi- og ressourceforbrug ved hjælp af mærkning og standardiserede vareoplysninger. Direktivet blev erstattet af energimærkningsdirektivet, direktiv 2010/30/EU (energimærkningsdirektivet) og delegerede retsakter, som blev implementeret i dansk ret ved lov nr. 455 af 18. maj 2011 om energimærkning af energirelaterede produkter (energimærkningsloven), som senest ændret ved lov nr. 1876 af 29. december 2015, og bekendtgørelse nr. 1026 af 4. november 2011 om energimærkning af energirelaterede produkter (energimærkningsbekendtgørelsen).

Formålet med energimærkning er at gøre det lettere for slutbrugere (kunder) af energirelaterede produkter at vælge de mest energieffektive produkter. Reglerne om energimærkning af energirelaterede produkter indebærer hovedsagligt, at kunderne skal informeres om de energirelaterede produkters forbrug af energi og andre væsentlige ressourcer. Information skal gives i form af mærkning af produkter og gennem forelæggelse af standardiserede produktoplysninger.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU (energimærkningsforordningen) erstatter energimærkningsdirektivet. Energimærkningsforordningen har – ligesom det ophævede energimærkningsdirektiv – karakter af en rammelovgivning og opnår først virkning for konkrete produktkategorier, når EU-institutionerne vedtager gennemførelsesforanstaltninger for disse ved delegerede retsakter i form af forordninger (benævnes også produktforordninger). De specifikke mærkningskrav for konkrete produktkategorier følger således af produktforordningerne.

For at en konkret produktgruppe omfattes af forordningen, skal Kommissionen således vedtage en delegeret retsakt for hver specifik produktgruppe i henhold til artikel 16 i forordningen og i overensstemmelse med forordningens artikel 17 og artikel 290 i TEUF.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter med henblik på at supplere energimærkningsforordningen ved at fastlægge detaljerede krav til mærker for specifikke produktgrupper på samme måde, som det var tilfældet under energimærkningsdirektivet. Kriterierne for, at et energirelateret produkt vil blive omfattet af delegerede retsakter fremgår af forordningens artikel 16.

I praksis vil de delegerede retsakter have karakter af en delegeret kommissionsforordning. Forordninger har umiddelbar retsvirkning i EU og kræver ikke gennemførelse i medlemslandenes nationale lovgivning. De vil derfor træde i kraft i alle medlemslandene samtidigt, hvilket vil være til fordel for producenter, forhandlere, forbrugere og for de nationale tillsynsmyndigheder.

Arbejdsgangen for vedtagelsen af delegerede retsakter i henhold til energimærkningsforordningen er den samme som efter energimærkningsdirektivet og følger af forordningens artikel 14 og 17.

Lovforslaget har til formål at bringe dansk ret i overensstemmelse med og fastsætte supplerende bestemmelser til energimærkningsforordningen. Forordningen er trådt i kraft og finder i udgangspunktet anvendelse fra 1. august 2017. Forordningen indeholder regler om energimærkning af energirelaterede produkter og pålægger medlemsstaterne at udfærdige supplerende bestemmelser, der sikrer, at bestemmelserne i forordningen og i relevante delegerede retsakter udstedt i medfør af forordningen kan håndhæves og sanktioneres.

I henhold til artikel 288 i TEUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Med en forordning på området for energimærkning af produkter gennemføres en regulering, som har direkte virkning i medlemsstaterne, og som derfor ikke må implementeres i danske retsregler. Som følge heraf nødvendiggør vedtagelsen af energimærkningsforordningen, at de dele af den gældende energimærkningslov, der ville medføre dobbeltregulering, ophæves. Det skyldes, at forordningen ophæver energimærkningsdirektivet og dermed totalharmoniserer reglerne på området inden for EU og indfører klare og detaljerede bestemmelser, som ikke giver medlemsstaterne mulighed for uens gennemførelse. Medlemsstaterne må hverken stille færre eller flere krav på disse områder end de, der fremgår af EU-reglerne. Af hensyn til brugervenligheden er der i stedet for en ændringslov udarbejdet en ny hovedlov.

Den vigtigste ændring i forordningen i forhold til gældende ret er etablering af en produktdatabase. Leverandørens forpligtelser vedrørende produktbasen finder anvendelse fra 1. januar 2019, jf. forordningens artikel 21. Kommissionens etablering af produktbasen skal sikre overholdelse af kravene og bevirke en styrket håndhævelse. En væsentlig ændring er endvidere klassificering af produkter i energieffektivitetsklasser, men dette har dog ingen indvirkning på selve lovforslaget. De tekniske parametre, der skal være opfyldt for klassificeringen af et produkt i en bestemt energieffektivitetsklasse, angives i de delegerede retsakter. Genindførelse af energimærkningsskalaen A – G skal rette op på den udvandede effekt af energimærket forårsaget af anvendelse af klasserne A+, A++ og A+++.

Energimærkningsloven skal ses i sammenhæng med lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter (lovbekendtgørelse nr. 1068 af 15. september 2010), i det følgende benævnt eco-designloven, som har til formål at fjerne de modeller fra det europæiske marked, som har lav energieffektivitet. Mens eco-designloven fjerner de i energihenseende dårligste produkter fra markedet, trækker energimærkningsloven markedet for energirelaterede produkter i retning mod stadig bedre energieffektivitet ved at synliggøre det enkelte produkts energiforbrug og derved tilskynde forbrugeren til at anskaffe de mest energieffektive modeller.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Formål og anvendelsesområde

3.1.1. Gældende ret

Energimærkningsloven og energimærkningsbekendtgørelsen danner i dag grundlaget for implementeringen af energimærkningsdirektivet og indeholder krav til energirelaterede produkter.

Det fremgår af energimærkningslovens § 1, stk. 1, at lovens formål er at fremme energibesparelser og udbredelsen af energieffektive produkter ved at informere slutbrugeren om energirelaterede produkters forbrug af energi og andre væsentlige ressourcer. Anvendelsesområdet fremgår af lovens § 1, stk. 2-4. Loven finder således anvendelse på energirelaterede produkter, der er omfattet af en delegeret retsakt, og som bringes i omsætning eller ibrugtages, dog ikke brugte produkter.

Loven finder endvidere anvendelse på motordrevne køretøjer, i det omfang det fremgår af loven eller regler fastsat i medfør heraf.

3.1.2. Energimærkningsforordningen

Energimærkningsforordningen fastlægger en ramme for energirelaterede produkter, som bringes i omsætning på markedet eller tages i brug, jf. forordningens artikel 1, stk. 1. Ved et energirelateret produkt forstås ”en vare eller et system med en indvirkning på energiforbruget under anvendelse, som bringes i omsætning eller tages i brug, herunder dele med en indvirkning på energiforbruget under anvendelse, som bringes i omsætning eller tages i brug af kunder, og som er beregnet til at indgå i produkter”, jf. forordningens artikel 2, stk. 1, nr. 1.

Det følger af forordningens artikel 1, stk. 2, at forordningen ikke finder anvendelse på brugte produkter, med undtagelse af produkter importeret fra tredjelande, eller på transportmidler for personer eller varer.

Energimærkningsforordningen regulerer ikke energimærkning af transportmidler.

3.1.3 Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Formålet med den gældende energimærkningslov er at fremme energibesparelser og udbredelsen af energieffektive produkter. Dette formål varetages nu af energimærkningsforordningen, som indfører klare og detaljerede bestemmelser på området. EU-forordninger gælder direkte i medlemslandene og må ikke implementeres i den nationale lovgivning, men der stilles fortsat krav om, at medlemslandene har nationale regler, der kan håndhæve kravene i forordningerne, samt at medlemslandene fastsætter sanktioner, herunder straf, for overtrædelse af reglerne.

Det foreslås, at formålet med den foreslåede lov alene bliver at supplere energimærkningsforordningen. Samtidig er information af slutbrugeren om energirelaterede produkters forbrug af energi ikke længere en del af lovens formål.

Det foreslås også, at den gældende lovs anvendelsesområde ændres. Den foreslåede lov vil således finde anvendelse på energirelaterede produkter, som er omfattet af energimærkningsforordningen eller de relevante delegerede retsakter. Det betyder, jf. forordningens anvendelsesområde i artikel 1, nr. 1, at loven omfatter energirelaterede produkter, der bringes i omsætning på markedet eller tages i brug. Bestemmelsen i energimærkningslovens § 1, stk. 4, om at loven ikke finder anvendelse på brugte produkter vil ikke blive videreført, idet det fremgår af forordningens artikel 1, stk. 2, litra b, at forordningen ikke finder anvendelse på brugte produkter med undtagelse af produkter importeret fra tredjelande. At loven vil finde anvendelse på brugte produkter importeret fra tredjelande er således nyt i forhold til gældende lov.

Energimærkningsforordningen regulerer ikke energimærkning af transportmidler, og de bestemmelser i energimærkningsloven, der omhandler transportmidler, foreslås derfor med dette lovforslag videreført i færdselsloven. Der foreslås som udgangspunkt ikke med overførslen materielle ændringer i forhold til de gældende bestemmelser i energimærkningsloven, og den hidtil gældende retstilstand foreslås i det væsentligste videreført uændret.

3.2. Tilsyn, kontrol m.v.

3.2.1. Tilsynsmyndighed

3.2.1.1. Gældende ret

Det følger af energimærkningslovens § 13 stk. 1, at energiforsynings- og klimaministeren fører tilsyn med overholdelse af loven og regler fastsat i medfør af loven eller delegerede retsakter. Kompetencen er pr. 1. august 2018 overført til erhvervsministeren ved kongelig resolution af 22. juni 2018. Kompetencen er med virkning fra 1. august 2018 delegeret til Sikkerhedsstyrelsen, som er den centrale markedsovervågningsmyndighed i Danmark, og som Energistyrelsen allerede har samarbejdet med, bl.a. med hensyn til koordinering af markedsovervågningsprogrammer.

Energistyrelsen har indtil den 1. august 2018 efter delegation af kompetencen fra energi-, forsynings- og klimaministeren været tilsynsmyndighed og har ført tilsyn med, at energirelaterede produkter, som bringes i omsætning eller ibrugtages her i landet, er i overensstemmelse med regler om energimærkning af produkter. I praksis har Energistyrelsen haft det overordnede ansvar for tilsynet, herunder stået for udarbejdelse af tilsynsplaner, mens en række opgaver vedrørende den faktiske gennemførelse af tilsyn har været delegeret til et sekretariat, Sekretariatet for Ecodesign og Energimærkning (SEE), efter bestemmelsen i energimærkningsbekendtgørelsens § 11, stk. 2.

I Danmark har markedsovervågningsmyndigheden af energirelaterede produkter ophængt i Markedsovervågningsudvalget, der er det centrale organ for markedsovervågningsmyndigheden. Udvalget blev oprindeligt nedsat i 2010 for at sikre en effektiv, ensartet og konsekvent implementering og anvendelse af de horisontale EU-regler, som danner rammen for markedsovervågningsområdet. Markedsovervågningsmyndighederne er decentralt organiseret for at sikre en stor faglig ekspertise. Sikkerhedsstyrelsen har med ressortoverførslen den 1. august 2018 fra Energi-, Forsynings-, og klimaministeriet til Erhvervsministeriet overtaget rollen som markedsovervågningsmyndighed fra Energistyrelsen.

Markedsovervågningsudvalget udmønter EU's specifikke krav til markedsovervågningsfastsats i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765/2008/EF af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågningsforordningen) og skal bidrage til at effektivisere markedsovervågningsgennemførelsen gennem øget koordinering og samarbejde blandt myndighederne. Udvalgets opgaver er fastsat i et kommissorium og falder inden for indsatsområderne: Planlægning og prioritering, koordinering og samarbejde og internationalt samarbejde.

Energistyrelsen er medlem af Markedsovervågningsudvalget, der er forankret i Erhvervsministeriet og har Erhvervsstyrelsen og Sikkerhedsstyrelsen som sekretariat. Udvalget udarbejder et arbejdsprogram hvert andet år, der fastlægger prioriteter og fokusområder for den kommende periode. Det nuværende arbejdsprogram gælder for perioden 2017-2018. Sikkerhedsstyrelsen gennemfører markedsovervågningsprogrammet på energimærkningsområdet i overensstemmelse med de rammer, der er fastlagt i det nationale markedsovervågningsprogram. Der gennemføres både et pro-aktivt tilsyn, herunder med gennemførelse af kampagner og et reaktivt markedsstilsyn med afsæt i opstillede procedurer og prioriteringer.

3.2.1.2. Energimærkningsforordningen

Energimærkningsforordningen indeholder udtrykkelige henvisninger til bestemmelser i markedsovervågningsforordningen, som udgør den retlige ramme for markedsovervågningsprogrammet af en række produkter. Det fremgår således af energimærkningsforordningens artikel 8, stk. 1, at artikel 16 til 29 i markedsovervågningsforordningen, at den finder anvendelse på produkter, der er omfattet af energimærkningsforordningen og relevante delegerede retsakter.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter bl.a. krav til medlemsstaternes markedsovervågningsmyndigheder, dvs. kontrollen af, om de produkter, der findes på markedet, overholder de gældende EU-regler. Markedsovervågningsmyndigheden skal sikre, at der for disse produkter er et højt beskyttelsesniveau i relation til samfundsinteresser, sundhed og sikkerhed generelt, forbrugerbeskyttelse samt miljøbeskyttelse. Markedsovervågningsmyndigheden sikrer dette ved, at produkter til skade for brugernes sikkerhed og sundhed trækkes tilbage, forbydes eller kun gøres tilgængelige på markedet med de nødvendige begrænsninger.

ger, og at offentligheden, Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater informeres herom.

”Markedsovervågningsmyndighed” er i markedsovervågningsforordningens artikel 20, nr. 18, defineret som ”den, eller de myndigheder i en medlemsstat, der har ansvaret for at gennemføre markedsovervågning på deres område”. I Danmark er den centrale markedsovervågningsmyndighed Sikkerhedsstyrelsen, der pr. 1. august 2018 har fået overdraget tilsynet med energimærkningsforordningen fra Energistyrelsen efter ressortoverførsel mellem Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet til Erhvervsministeriet.

3.2.1.3. Energi-, forsynings- og klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der er behov for at fastsætte en supplerende bestemmelse i dansk lov om, hvilken dansk myndighed, der er markedsovervågningsmyndighed på området for energimærkning af energirelaterede produkter i Danmark. Det er endvidere nødvendigt med en supplerende bestemmelse, der præciserer, at myndighedsbeføjelsen til at foretage tilsyn kan delegeres fra en ansvarlig ressortminister til en underliggende forvaltningsmyndighed.

Det foreslås derfor, at Erhvervsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, er tilsynsmyndighed mht. energimærkningsforordningen, delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af denne lov.

I lovforslaget anvendes terminologien ”tilsynsmyndighed” som svarer til forordningens ”markedsovervågningsmyndighed”, idet det findes mest hensigtsmæssigt at anvende samme terminologi som den gældende lov.

3.2.2. Tilsyn og kontrol

3.2.2.1. Gældende ret

Erhvervsministeren fører efter energimærkningslovens § 12 tilsyn med overholdelse af regler om energimærkning af energirelaterede produkter. Kompetencen er ved kongelig resolution af 22. juni 2018 overført til erhvervsministeren med virkning fra den 1. august 2018 og delegeret til Sikkerhedsstyrelsen.

Efter energimærkningslovens § 12, stk. 1, har erhvervsministeren eller den myndighed ministeren bemyndiger dertil en forpligtelse til at kontrollere markedet og føre tilsyn med, at leverandører og forhandlere overholder kravene i loven og i de konkrete delegerede retsakter. Tilsynsmyndigheden har jf. § 12, stk. 2 pligt til at underrette leverandøren eller forhandleren, hvis myndigheden i forbindelse med tilsyn får tilstrækkeligt belæg for at antage, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med energimærkningsloven. Leverandøren og forhandleren har oplysningspligt overfor tilsynsmyndighederne, herunder har forhandleren pligt til at oplyse, hvorfra det energirelaterede produkt er erhvervet (§ 12, stk. 3 og 4). Efter lovens § 12, stk. 5 kan erhvervsministeren foretage butikskontrol med henblik på at kunne udtage

ge energirelaterede produkter til måling og kontrol. Politiet kan efter § 12, stk. 6 yde tilsynsmyndigheden bistand til at få adgang til erhvervslokaler, hvis det er nødvendigt for gennemførelse af tilsyn. Resultatet af tilsyn udført i andre EU/EØS medlemslande kan lægges til grund ved udførelsen af tilsyn efter loven, jf. § 12, stk. 7.

Det følger endvidere af energimærkningslovens § 7, at energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om butikskontrol og kontrol af energimærkning af energirelaterede produkter, som sælges ved fjernslag, herunder salg via internettet.

3.2.2.2. Energimærkningsforordningen

Det følger af energimærkningsforordningens artikel 7, stk. 4, at medlemsstaterne skal fastsætte håndhævelsesbestemmelser for overtrædelse af forordningen og de delgerede retsakter fastsat i medfør af forordningen. Det følger ligeledes af artikel 8, stk. 1 i energimærkningsforordningen, at markedsovervågningsforordningens bestemmelser i artikel 16-29 gælder for alle de produkter, der er omfattet af energimærkningsforordningen og af de relevante delegerede retsakter.

Det følger af energimærkningsforordningens artikel 4, stk. 2, at indtil indlæsningen i produkt databasen, skal leverandøren inden for 10 dage efter anmodning fra markedsovervågningsmyndighederne stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed for inspektion. Det følger af bestemmelsen, at når enheder af modeller, der er omfattet af en delegeret retsakt, er bragt i omsætning mellem den 1. august 2017 og den 1. januar 2019, skal teknisk dokumentation indlæses i produkt databasen senest den 30. juni 2019. Den tekniske dokumentation indeholder testrapporter, der dokumenterer, at de angivne værdier, som fremgår af produktets mærke, er korrekte. Den tekniske dokumentation bruges af tilsynsmyndigheden i forbindelse med dokumentkontrol, hvor det kontrolleres, at produktet er testet i overensstemmelse med gældende standarder for test af energirelaterede produkter.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter bl.a. krav til medlemsstaternes markedsovervågning, dvs. kontrollen af, om de produkter, der findes på markedet, overholder de gældende EU-regler. Markedsovervågningen skal sikre, at der for disse produkter er et højt beskyttelsesniveau i relation til samfundsinteresser, sundhed og sikkerhed generelt, forbrugerbeskyttelse samt miljøbeskyttelse. Markedsovervågningen sikrer dette ved, at produkter til skade for brugernes sikkerhed og sundhed trækkes tilbage, forbydes eller kun gøres tilgængelige på markedet med de nødvendige begrænsninger, og at offentligheden, Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater informeres herom.

Markedsovervågningsforanstaltninger fremgår af markedsovervågningsforordningens artikel 19.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 19, stk. 1, at markedsovervågningsmyndighederne i passende

omfang kontrollerer produkternes egenskaber og baserer kontrollen på dokumentation og om nødvendigt fysisk kontrol og laboratorieundersøgelser af passende stikprøver. I denne forbindelse tager de hensyn til etablerede principper for risikovurdering og til klager og andre oplysninger.

Det følger endvidere af artikel 19, stk. 1, at markedsovervågningsmyndighederne kan forlange, at de erhvervsdrivende fremlægger det dokumentationsmateriale og de oplysninger, som myndighederne anser for nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver, og om nødvendigt og begrundet få adgang til erhvervsdrivendes lokaliteter og til at tage de nødvendige stikprøver af produkterne. De kan destruere eller på anden vis ubrugeliggøre produkter, der udgør en alvorlig risiko, hvis de anser det for nødvendigt.

Såfremt de erhvervsdrivende forelægger prøvningsrapporter eller certifikater, der attesterer overensstemmelse, som er udstedt af et akkrediteret overensstemmelsesvurderingsorgan, tager markedsovervågningsmyndighederne behørigt hensyn til disse rapporter eller certifikater. Det følger af markedsovervågningsforordningen artikel 19, stk. 2, at markedsovervågningsmyndighederne træffer passende foranstaltninger til inden for en rimelig tidsramme at advare forbrugere på deres område om farer, som de har konstateret i forbindelse med et produkt med henblik på at reducere risikoen for personskade eller andre skader.

Det følger endvidere af artikel 19, stk. 2, at markedsovervågningsmyndighederne samarbejder med de erhvervsdrivende om tiltag, der kan forebygge eller begrænse risici forårsaget af produkter, som disse erhvervsdrivende har gjort tilgængelige på markedet.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 19, stk. 3, at hvis markedsovervågningsmyndighederne i en medlemsstat beslutter at trække et produkt, der er fremstillet i en anden medlemsstat, tilbage, underretter de den berørte erhvervsdrivende på den adresse, der er angivet på det pågældende produkt, eller i den dokumentation, der ledsager produktet.

Det følger af artikel 19, stk. 4, at markedsovervågningsmyndighederne skal udføre deres hverv uafhængigt, upartisk og uden forudindtaget holdning.

Ifølge artikel 19, stk. 5 skal markedsovervågningsmyndighederne respektere fortrolighedskrav, når det er nødvendigt for at beskytte forretningshemmeligheder eller for at beskytte personoplysninger i henhold til national lovgivning, dog altid med det forbehold, at oplysninger i overensstemmelse med denne forordning så vidt muligt skal offentliggøres for at beskytte brugernes interesser i Fællesskabet.

Det følger af forordningens artikel 21, stk. 1 om restriktive foranstaltninger, at medlemsstaterne sikrer, at enhver foranstaltning, der træffes i henhold til de relevante bestemmelser i Fællesskabets harmoniseringslovgivning med det formål at forbyde eller begrænse tilgængeligheden af et produkt på markedet eller trække det tilbage fra markedet eller tilbage-

kalde det, er proportional og indeholder nøjagtig redegørelse for det grundlag, foranstaltningen er truffet på.

Endvidere følger det af artikel 21, stk. 2, at sådanne foranstaltninger meddeles straks den relevante erhvervsdrivende, der samtidig oplyses om klagemuligheder og klagefrister i henhold til gældende ret i den pågældende medlemsstat.

3.2.2.3 Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Markedsovervågningsforordningen fastlægger rammerne for tilsynet med energimærkning og fastlægger bl.a., at der skal føres tilsyn i et passende omfang, og hvilke foranstaltninger, der kan finde anvendelse ved tilsynet, herunder tilsyn med dokumentation, fysisk kontrol og laboratorieundersøgelser samt adgang til erhvervsdrivendes lokaliteter og udtagning af passende stikprøver. Forordningen fastlægger endvidere, at der skal træffes afgørelse om passende foranstaltninger ved overtrædelser.

Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet har vurderet, at det er nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser, der skal sikre et effektivt dansk tilsyn i forhold til markedsovervågningsforordningen.

Det foreslås derfor at videreføre de gældende bestemmelser om tilsyn. Bestemmelserne udfylder den ramme for tilsyn, der er angivet med markedsovervågningsforordningen og supplerer forordningen. De supplerende bestemmelser har til formål at gøre det klart for virksomhederne, hvad de kan forvente i forbindelse med indgreb som tilsyn og kontrol. Dette er i overensstemmelse med dansk retstradition. For en nærmere gennemgang af forslaget bestemmelser henvises til lovforslagets specielle bemærkninger til § 2 om tilsynsmyndighed, oplysningspligt m.v., § 3 om udtagelse, måling, produktprøvning, kontrol m.v. og § 4 om adgang til erhvervslokaler.

3.2.3. Påbud og forbud

3.2.3.1. Gældende ret

Ifølge energimærkningslovens § 14 kan Erhvervsministeren påbyde, at forhold, der strider mod reglerne om energimærkning, bringes i orden inden for en angivet tidsfrist, og ministeren kan udstede forbud mod, at et produkt bringes i om sætning eller ibrugtages. Kompetencen er ved kongelig resolution af 22. juni 2018 overført fra energi-, forsynings og klimaministeren til erhvervsministeren med virkning fra den 1. august 2018 og delegeret til Sikkerhedsstyrelsen.

3.2.3.2. Forordningen

Det følger af energimærkningsforordningens artikel 7, stk. 4, at medlemslandene skal fastsætte regler, der sikrer, at kravene til leverandøren, forhandleren og kunden i forordningen kan håndhæves.

Forordningen indeholder endvidere forpligtelser om samarbejde omkring håndhævelse mellem medlemsstaternes myn-

digheder og Kommissionen. Medlemsstaterne forpligtes til at følge op på de overtrædelser af energimærkningsreglerne, som andre nationale tilsynsmyndigheder afdækker og til at formidle resultatet af egen markedskontrol til de øvrige myndigheder.

Kommissionen opretter en produktdatabase for at styrke markedsovervågningen i EU. Det fremgår af energimærkningsforordningens artikel 12, stk. 1, at databasen skal bestå af en offentlig del og en overholdelsesdel og en onlineportal, der giver adgang til disse to dele. Efter forordningens artikel 12, stk. 4 skal efterlevelseselemlen kun være tilgængelig for tilsynsmyndighederne og for Kommissionen. Leverandører har pligt til at indlæse produkter i databasen, inden det bringes i omsætning på markedet. Databasen skal ifølge forordningens artikel 4, stk. 1, tages i brug den 1. januar 2019.

Produktdatabase etableres i medfør af energimærkningsforordningens artikel 4. Det fremgår heraf, at leverandøren fra 1. januar 2019, før en enhed af en ny model bringes i omsætning, skal indlæse oplysninger nævnt i forordningens bilag 1, pkt. 1 og 3, i databasen.

I databasens offentlige del skal leverandøren blandt andet indlæse produktbladets parametre, modelidentifikation, energieffektivitetsklasser og andre parametre for mærket samt leverandørens navn m.v.

I databasens overholdelsesdel skal leverandøren indlæse modelidentifikation for alle tilsvarende modeller, der allerede er bragt i omsætning og den tekniske dokumentation som omhandlet i energimærkningsforordningens artikel 12, stk. 5. Det er blandt andet en generel beskrivelse af modellen, de målte tekniske parametre for modellen, de beregninger, der er foretaget ud fra de målte parametre, referencerne på de harmoniserede standarder, der er anvendt, eller andre anvendte målestandarder, prøvningsbetingelser m.v.

Energimærkningsforordningens artikel 4, stk. 2, indeholder en overgangsbestemmelse om, at leverandørerne senest 30. juni 2019 skal indlæse de ovennævnte oplysninger i produktdatabase for de produkter, der er bragt i omsætning i tidsrummet mellem forordningens ikrafttræden den 1. august 2017 og indtil den 1. januar 2019, hvor produktdatabase etableres. Indtil denne indlæsning skal leverandøren inden for 10 dage efter anmodning fra tilsynsmyndighederne eller fra Kommissionen stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed for inspektion. For så vidt angår modeller, hvoraf enheder blev bragt i omsætning eller taget i brug i henhold til energimærkningsdirektivet inden den 1. august 2017, følger det af overgangsbestemmelsen i artikel 20, stk. 3, at leverandøren i 5 år efter, at den sidste enhed blev fremstillet, skal stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed for inspektion inden for 10 dage efter anmodning fra tilsynsmyndighederne eller Kommissionen.

3.2.3.3. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets vurdering, at de gældende regler om påbud og forbud overordnet set opfylder forordningens krav til håndhævelse, og at de gældende regler derfor som udgangspunkt kan videreføres.

Det vurderes endvidere, at de gældende bestemmelser om påbud og forbud overordnet set opfylder forordningens krav til at samarbejde omkring håndhævelse mellem medlemsstaternes myndigheder og Kommissionen.

På den baggrund foreslås det, at bestemmelsen vedrørende påbud og forbud i vidt omfang videreføres.

Da forordningens artikel 4 indfører krav om indlæsning og opbevaring af oplysninger i produktdatabase, foreslås det udover videreførelsen af den gældende bestemmelse indført, at erhvervsministeren kan udstede et forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller ibrugtages, hvis leverandøren undlader at indlæse og opbevare oplysningerne i produktdatabase. Se nærmere herom i de specielle bemærkninger til forslaget § 5, stk. 5.

3.3. Delegation

3.3.1. Gældende ret

Energimærkningslovens § 13 indeholder bestemmelser om delegation. Erhvervsministeren kan efter bestemmelsen bemyndige andre statslige myndigheder til at udføre nærmere angivne beføjelser, der er tillagt ministeren. Endvidere kan beføjelser vedrørende tilsyn, kontrol af energirelaterede produkter og sekretariatsbistand delegeres til en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed.

3.3.2. Forordningen

Forordningen indeholder ikke bestemmelser om delegation.

3.3.3. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt at videreføre de gældende regler om delegation. Herved får erhvervsministeren mulighed for at delegere sine beføjelser efter loven til en anden myndighed eller en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed. Formålet er bl.a. at kunne inddrage sagkyndig kompetence ved administration af regler fastsat i medfør af loven, etablere en fleksibel og enkel administration, få udført kontrolopgaver af teknisk art og få tilrettelagt og udført informationsopgaver m.v.

Det foreslås derfor, at erhvervsministeren kan bemyndige andre statslige myndigheder til at udføre nærmere angivne beføjelser, der er tillagt ministeren. Endvidere foreslås, at beføjelser vedrørende tilsyn, kontrol af energirelaterede produkter og sekretariatsbistand kan delegeres til en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed.

3.4 Klage

3.4.1. Gældende ret

Efter den gældende energimærkningslov § 21 behandler Energiklagenævnet klager over afgørelser truffet af energi-, forsynings- og klimaministeren efter den gældende lov eller regler fastsat i medfør af loven. Klage skal være indgivet skriftligt til Energiklagenævnet, inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt. Det følger endvidere af § 21, at afgørelser ikke kan indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om, at klageadgangen til Energiklagenævnet afskæres. Endelig kan Energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætte regler om, at afgørelser ikke kan påklages til ministeren, hvis afgørelserne er delegeret til anden myndighed, som nævnt i § 19, stk. 1, men den almindelige klageadgang til Energiklagenævnet vil fortsat bestå.

3.4.2. Energimærkningsforordningen

Hverken energimærkningsforordningen eller markedsovervågningsforordningen indeholder konkrete bestemmelser om klage. Det følger dog af markedsovervågningsforordningens artikel 21, at der ved meddelelse af restriktive foranstaltninger til den erhvervsdrivende, skal oplyses om klagemuligheder og klagefrister i henhold til gældende ret i den pågældende medlemsstat.

3.4.3. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt at videreføre de gældende regler om klage. Det er vurderingen, at Energiklagenævnet fortsat vil være rette klageinstans for afgørelser truffet efter denne lov og regler fastsat i medfør af loven. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet foreslår på denne baggrund en videreførelse af gældende klageregler, som supplerer forordningens bestemmelser.

Det foreslås derfor i § 11, at Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af tilsynsmyndigheden efter loven og efter regler fastsat i medfør af loven. Klage skal være indgivet skriftligt til Energiklagenævnet, inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt. Det følger endvidere af § 11, at afgørelser ikke kan indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om, at klageadgangen til Energiklagenævnet afskæres. Endelig kan Energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætte regler om, at afgørelser ikke kan påklages til ministeren, hvis afgørelserne er delegeret til anden myndighed, men den almindelige klageadgang til Energiklagenævnet vil fortsat bestå.

3.5. Straf

3.5.1. Gældende ret

Energimærkningsloven indeholder bestemmelser om straf for overtrædelse af kravene i loven samt delegerede retsakter

ter udstedt i medfør af energimærkningsdirektivet og direktiv 96/60/EF.

Energimærkningslovens § 22 vedrører straf af leverandøren. Således straffes med bøde den, der som leverandør af et energirelateret produkt undlader at levere mærke og datablad, undlader at udarbejde teknisk dokumentation, afgiver urigtige eller vildledende oplysninger i teknisk dokumentation, undlader at opbevare teknisk dokumentation, foretager vildledende mærkning, undlader at afgive oplysninger til brug for tilsyn, hindrer adgang til udtagelse af produkter til måling og kontrol eller undlader at overholde påbud eller forbud udstedt efter gældende lov.

Energimærkningslovens § 23 vedrører straf af forhandleren. Således straffes med bøde den, der som forhandler af et energirelateret produkt undlader at forsyne et produkt med mærke eller datablad, undlade at give kunden mulighed for at gøre sig bekendt med databladet eller undlader at give tilsynsmyndigheden oplysninger om, hvorfra forhandleren har erhvervet et energirelateret produkt.

Energimærkningslovens § 24 vedrører straf med bøde af enhver, der foretager vildledende mærkning, hindrer adgang til udtagelse af produkter til måling og kontrol eller ikke overholder påbud eller forbud udstedt efter loven.

3.5.2 Energimærkningsforordningen

Det fremgår af energimærkningsforordningens artikel 7, stk. 4, at medlemsstaterne fastsætter sanktions- og håndhævelsesbestemmelser for overtrædelse af forordningen og af de delegerede retsakter. Det følger endvidere, at medlemslandene skal fastsætte sanktioner, herunder eventuelt straf, for overtrædelse af reglerne. Forordningen kræver endvidere, at sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Det fremgår af forordningen, at bestemmelser, der opfylder kravene i artikel 15 i energimærkningsdirektivet, anses for at opfylde kravene for så vidt angår sanktioner.

Som noget nyt i forhold til gældende ret følger det endvidere af forordningens artikel 3, stk. 4, at virksomhederne skal oplyse kunder om evt. forringelser af produkternes energimærke ved softwareopdateringer på produkter. Det følger således af bestemmelsen, at en leverandør, når en enhed af en model er i brug, skal anmode om eksplicit samtykke fra kunden til enhver ændring, der skal foretages på enheden ved hjælp af opdateringer, som vil forringe parametrene, herunder enhver ændring i mærkeklassen. I en periode, der står i rimeligt forhold til produktets levetid, skal leverandøren give kunden mulighed for at afslå opdateringen uden unødvendige tab af brugsegenskaber.

Forordningen indfører endvidere krav om, at virksomheder ikke må lancere produkter, som er udstyret med software, som i test får produktet til at fremstå bedre, end det er i en ikke-test-situation. Det følger af forordningens artikel 3, stk. 5, hvorefter leverandøren ikke må bringe produkter i omsætning, der er konstrueret således, at en models ydelse auto-

matisk ændres under prøvebetingelser med det formål at opnå et bedre niveau for en eller flere af de parametre, der er fastsat i den relevante delegerede retsakt, eller som fremgår af den dokumentation, der leveres med produktet.

3.5.3. Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af energimærkningsforordningens artikel 7, stk. 4, at medlemsstaterne fastsætter sanktions- og håndhævelsesbestemmelser for overtrædelse af forordningen og af de delegerede retsakter. Der er derfor behov for at fastsætte nationale bestemmelser om sanktioner, herunder straf.

Ifølge energimærkningsforordningens artikel 7, stk. 4 anses de sanktionsbestemmelser, som medlemsstaterne allerede har gennemført med henblik på opfyldelse af direktivets krav, for opfyldelse af de tilsvarende krav i den nye forordning.

Da den gældende energimærkningslov opfylder energimærkningsdirektivets krav i artikel 15 og dermed opfylder forordningens krav vedrørende sanktioner jf. forordningen artikel 7, stk. 4, 3, foreslås, at de gældende regler om straf videreføres. Det foreslåede Kapitel 5 indeholder således bestemmelser om straf for overtrædelse af de i lovforslaget angivne lovbestemmelser, bestemmelser i energimærkningsforordningen og delegerede retsakter udstedt i medfør af denne.

Det foreslås således at give adgang til fastsættelse af sanktioner som f.eks. straf for overtrædelse af forordningen og de relevante delegerede retsakter udstedt i medfør af denne. Dette gælder ligeledes for markedsovervågningsforordningen og delegerede retsakter vedtaget i henhold til artikel 10 i energimærkningsdirektivet og direktiv 96/60/EU, som fortsat gælder, indtil de ophæves af en delegeret retsakt, der omhandler den relevante produktgruppe.

Strafbestemmelserne i §§ 22-24 i gældende lov er sammenkrevet i den foreslåede § 12. Udformningen af bestemmelserne om straf er tilpasset forordningen, mens det materielle indhold af bestemmelserne er uændret i forhold til gældende strafbemmelser.

Som noget nyt foreslås med § 12, stk. 1, nr. 2, at leverandøren kan ifalde straf i form af bøde, hvis forpligtelserne efter loven til at indlæse de nødvendige oplysninger i produkt-databasen tilsidesættes. Bestemmelsen er indsat som en konsekvens af forordningens indførelse af en produkt-database og tilhørende forpligtelser pr. 1. januar 2019, se hertil de specielle bemærkninger til den foreslåede § 5, stk. 5.

Endvidere foreslås som noget nyt med § 12, stk. 1, nr. 1, at overtrædelse af pligten til at indhente samtykke fra kunden til ændringer, som vil forringe parametrene for energieffektivitetsmærket (artikel 3, stk. 4), kan straffes med bøde. Bestemmelsen er indsat som en konsekvens af forordningens indførelse af bestemmelser om, at virksomheder skal oplyse kunder om evt. forringelser af produkternes energimærke

ved softwareopdateringer på produkter, se hertil de specielle bemærkninger til den foreslåede § 5, stk. 5.

Desuden foreslås som noget nyt med § 12, stk. 1, nr. 1, at den leverandør, der sælger produkter, som ændrer ydelsen, når det bliver testet (energimærkningsforordningen artikel 3, stk.5) kan straffes med bøde. Bestemmelsen er indsat som en konsekvens af forordningens indførelse af krav om, at virksomheder ikke må lancere produkter, som er udstyret med software, som i test får produkter til at fremstå bedre, end det er i en ikke-test-situation, se hertil de specielle bemærkninger til den foreslåede § 5, stk. 5.

Det foreslås, at de principper for fastsættelse af straf og bødeniveauer m.v., der følger af energimærkningsloven, videreføres i forslaget. Se herom de specielle bemærkninger til lovforslagets §§ 12 og 13.

3.6. Videreførelse af energimærkningslovens regler om transportmidler i færdselsloven

3.6.1. Hjemmel til energimærkning af transportmidler

3.6.1.1. Gældende ret

Energimærkningsloven indeholder i lovens kapitel 5 (§§ 17-20) reglerne for energimærkning af transportmidler. Bestemmelserne implementerer Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler. Energimærkningslovens bestemmelser om energimærkning af transportmidler er karakteriseret ved at være hjemmelsbestemmelser, der giver transport-, bygnings- og boligministeren hjemmel til at udstede regler om energimærkning af transportmidler. Hjemmelsbestemmelserne i energimærkningslovens § 17, stk. 1 og § 25, stk. 1, er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 655 af 20. juni 2012 om energimærkning m.v. af nye person- og varebiler og bekendtgørelse nr. 259 af 5. april 2018 om brugerinformation hos motorkøretøjsforhandlere om alternative brændstoffer.

I medfør af energimærkningslovens § 17, stk. 1, kan transport-, bygnings- og boligministeren således fastsætte regler om, at motordrevne køretøjer ved mærkning og på anden standardiseret måde skal være forsynet med oplysninger om forbrug af energi og andre oplysninger af betydning for slutbrugerne.

I energimærkningslovens § 2, nr. 13, defineres slutbrugeren som en fysisk eller juridisk person, der ibrugtager et energi-relateret produkt.

I medfør af energimærkningslovens § 17, stk. 2, kan transport-, bygnings- og boligministeren efter reglerne i stk. 1 fastsætte, hvorledes de forskrevne oplysninger skal meddeles til forbrugerne ved salg eller leje af køretøjet, herunder at et udstillet køretøj på nærmere angivet måde skal forsynes med mærkning og ledsages af andre standardiserede oplysninger, jf. stk. 2, nr. 1, og transport-, bygnings- og boligmi-

nisteren kan endvidere fastsætte regler om, at der ved fjernsalg eller reklamering for køretøjet skal meddeles nærmere angivne standardiserede oplysninger, jf. stk. 2, nr. 2.

Af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 16) fremgår, at det påhviler forhandleren at sørge for, at udstillede motordrevne køretøjer skiltes tydeligt med korrekt mærkning m.v. Bestemmelsen omfatter motordrevne køretøjer, som udstilles for forbrugerne i forretningslokaler, salgsudstillinger og lign.

I energimærkningslovens § 2, nr. 8, defineres forhandleren som en detailhandler eller anden fysisk eller juridisk person, som udstiller, sælger, herunder på afbetaling, eller udlejer produkter, der er bestemt til slutbrugere.

Det fremgår af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 16), at fjernsalg skal forstås som en aftale om salg eller leje, ifølge hvilken et motordrevet køretøj skal leveres til køberen, når sælgeren i katalog, brochure, annoncer eller andet læsbart medie har tilbudt at levere det motordrevne køretøj efter bestilling pr. telefon, brev eller andet læsbart medie, og køberen har afgivet bestilling på denne måde, jf. bestemmelserne om fjernsalg i lov om forbruger aftaler. Reklamer omfatter annoncering og reklamering for køb eller leje af det motordrevne køretøj i trykte og andre læsbare medier i andre tilfælde end ved fjernsalg. Andre læsbare medier vil bl.a. omfatte meddelelser via internettet.

I medfør af energimærkningslovens § 17, stk. 3, kan transport-, bygnings- og boligministeren endvidere fastsætte regler om, at der som dokumentation for rigtigheden af de i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger skal foreligge et nærmere angivet teknisk dokumentationsmateriale på grundlag af metoder og standarder efter transport-, bygnings- og boligministerens bestemmelse. Bestemmelserne i § 17, stk. 1-3 omfatter ikke brugte motorkøretøjer, jf. § 17, stk. 4.

Af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 16) fremgår, at forpligtelserne vil påhvile leverandøren af det motordrevne køretøj. Regler om mærkning forudsætter, at der er fastlagt et objektivi grundlag for måling og prøvning af oplysningerne om energiforbrug m.v. De mærkningsregler, som er gennemført som opfølgning af EU-direktiver, hviler således på fælleseuropæiske eller internationale godkendte standarder.

Det fremgår af energimærkningslovens § 17, stk. 5, at motordrevne køretøjer, som er omfattet af reglerne i stk. 1 ikke må forsynes med anden mærkning el. lign., der kan virke vildledende eller misvisende for slutbrugerne. Mærkning må kun anvendes på motordrevne køretøjer, der er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør heraf. Bestemmelsen i § 17, stk. 5, skal sikre, at mærkningsordningen og dens troværdighed ikke modarbejdes.

3.6.1.2. Transport-, Bygnings- og Boligministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Energimærkningsloven implementerer EU's direktiv 2010/30/EU af 19. maj 2010 om angivelse af energirelaterede produkters energi- og ressourceforbrug ved hjælp af mærkning og standardiserede produktoplysninger (energimærkningsdirektivet) og delegerede retsakter samt Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler. Energimærkningslovens regler om energimærkning af transportmidler findes i lovens kapitel 5 (§§17-20).

Idet energimærkningsdirektivet ophæves og erstattes af EU's forordning nr. 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU, foreslås det med dette lovforslag at ophæve den gældende energimærkningslov og i stedet indføre den foreslåede lov med supplerende bestemmelser til den nye forordning.

Energimærkningsforordningen regulerer ikke energimærkning af motordrevne køretøjer, og de bestemmelser i energimærkningsloven, der omhandler motordrevne køretøjer, skal derfor videreføres i en anden reguleringsmæssig sammenhæng. Der henvises til lovforslagets afsnit 1.

Færdselsloven indeholder på nuværende tidspunkt i §§ 68 a-c bestemmelser om produktkrav på det køretøjstekniske område og for personligt sikkerhedsudstyr, herunder regler om mærkning af produkter og varetagelse af tilsyn med produktkravene. På den baggrund foreslås det, at energimærkningslovens regler om energimærkning af motordrevne køretøjer videreføres i færdselsloven. Der foreslås med overførslen af reglerne som udgangspunkt ikke materielle ændringer i forhold til de gældende bestemmelser i energimærkningsloven. Den gældende retstilstand foreslås således i det væsentligste videreført.

Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler pålægger i artikel 3, 5 og 6, medlemsstaterne at sikre, at der i forbindelse med hver enkelt nye personbil, der udbydes til salg, oplyses om det officielle brændstofforbrug og de officielle specifikke CO₂-emissioner for det pågældende køretøj. De angivne data skal være synlige og iøjnefaldende. De nærmere krav til mærkningens udformning mv. er fastsat i direktivets bilag I, III og IV. Det følger endvidere af direktivets artikel 7, at medlemsstaterne skal sikre, at nye personbiler ikke udstyres med anden mærkning eller reklamemateriale, der ikke opfylder kravene i direktivet, hvis det kan forvirre potentielle købere af nye personbiler.

Den foreslåede bestemmelse i færdselsloven § 68 f, er en uændret videreførelse af energimærkningslovens § 17, der implementerer ovennævnte bestemmelser i direktivets artikel 3, 5, 6 og 7. Der foreslås ikke med overførslen materielle

ændringer i forhold til den gældende bestemmelse i energimærkningsloven, og den gældende retstilstand foreslås videreført uændret.

3.6.2. Tilsyn, kontrol, påbud mv.

3.6.2.1. Gældende ret

Det følger af energimærkningslovens § 18, stk. 1, at transport-, bygnings- og boligministeren eller den, som ministeren bemyndiger hertil, fører tilsyn med overholdelsen af regler fastsat i medfør af § 17.

Det følger endvidere af energimærkningslovens § 18, stk. 2, at tilsynsmyndigheden efter stk. 1, hvis det er nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til leverandørens eller forhandlerens erhvervslokaler med henblik på at kunne udtage motordrevne køretøjer til måling og kontrol af, om forskrevne oplysninger om energiforbrug m.v. er korrekte.

Leverandøren defineres i henhold til energimærkningslovens § 2, nr. 11, som producenten eller dennes repræsentant i EU/EØS, der bringer et energirelateret produkt i omsætning eller ibrugtager det på EU/EØS' marked, eller importøren. Hvis der ikke findes en producent, repræsentant eller importør, anses som leverandør enhver fysisk eller juridisk person, der bringer et produkt i omsætning eller ibrugtager produkter, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en delegeret retsakt for produktet.

Importøren defineres i energimærkningslovens § 2, nr. 10, som enhver fysisk eller juridisk person i EU/EØS, der som led i sin erhvervsudøvelse bringer et energirelateret produkt fra et tredjeland i omsætning i et EU/EØS-land.

Det fremgår af forarbejderne til energimærkningsloven § 18, stk. 2 (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 16), at energimærkningen af transportmidler som udgangspunkt baseres på fabrikantens egenkontrol, men tilsynsmyndigheden kan kontrollere, at mærkningen er korrekt. Hermed sigtes til oplysninger om energiforbrug og andre forhold af betydning for forbrugerne, som er foreskrevet i regler i henhold til § 17. Tillige vil der kunne udtages stikprøver til kontrol af udformningen af mærkningen m.v. Udtagningen af prøveeksemplarer sker efter tilsynsmyndighedens valg.

Kravet om adgang i energimærkningslovens § 18, stk. 2, er begrænset til erhvervslokaler, dvs. lokaler til lager-, udstillingsbrug m.v., hvortil det skønnes nødvendigt at kræve adgang. Adgang skal som regel aftales med virksomheden på forhånd, og der kan således alene kræves uanmeldt adgang, hvis det er nødvendigt for en effektiv gennemførelse af kontrol.

Det fremgår endvidere af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 16-17), at adgang til erhvervslokaler for at udtage motordrevne køretøjer uden retskendelse vurderes at

være den eneste effektive måde at gennemføre en stikprøvevis kontrol. Bestemmelserne om adgang finder anvendelse til kontrolformål, dvs. rutinemæssig stikprøvekontrol. Bestemmelserne giver ikke hjemmel til ved adgang til erhvervslokaler at foretage efterforskning af strafbare forhold. Sådan efterforskning skal i overensstemmelse med almindelige principper overlades til politiet.

Ifølge energimærkningslovens § 18, stk. 3, yder politiet om nødvendigt tilsynsmyndigheden bistand til gennemførelsen af bestemmelserne om adgang i § 18, stk. 2. Justitsministeren kan efter forhandling med transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler herom.

Transport-, bygnings- og boligministeren kan i medfør af energimærkningslovens § 18, stk. 4, fastsætte regler om, at leverandøren skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling og kontrol.

Det følger af energimærkningslovens § 18, stk. 5, at tilsynsmyndigheden efter § 18, stk. 1, endvidere kan påbyde forhandleren eller leverandøren af køretøjet at berigtige forholdene inden for en angivet frist, når det er sandsynliggjort, at oplysninger, som skal gives efter regler fastsat i medfør af § 17 er ukorrekte, eller at mærkning eller andre standardiserede forbrugeroplysninger ikke er udformet i overensstemmelse med forskrifterne.

Det fremgår af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 17), at transport-, bygnings- og boligministerens påbud bl.a. indebærer, at leverandøren skal udarbejde og distribuere korrekte mærkninger og standardiserede oplysninger, korrigere det tekniske dokumentationsmateriale og fremsende korrekte energietiketter m.v. til forhandlere af det motordrevne køretøj med underretning om, at disse energietiketter skal anvendes ved skiltning af udstillede motordrevne køretøjer etc.

Et påbud om ændring af foreskrevne oplysninger er betinget af, at det kan anses for sandsynliggjort, at oplysningerne er ukorrekte. Det fremgår i den forbindelse af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 17), at det forudsættes, at der er gennemført en forskriftsmæssig måling og kontrol af udtagne eksemplarer i overensstemmelse med gældende standarder, jf. bemærkningerne til § 17, stk. 3, og at den institution, som tilsynsmyndigheden udpeger til at foretage målingen og kontrollen, er godkendt hertil efter gældende fælles regler om akkreditering. Ved fælles EU-energimærkningsbestemmelser kan resultatet af tilsvarende procedurer i andre medlemslande lægges til grund.

3.6.2.2. Transport-, Bygnings- og Boligministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, er en uændret videreførelse af energimærkningslovens § 18. Der foreslås ikke med videreførelsen i færdselsloven materielle ændringer til bestemmelsen.

Det er en forudsætning for at udstede et påbud om berigtigelse af oplysninger efter den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, stk. 5, at det er sandsynliggjort, at oplysningerne er ukorrekte. Det anses efter bestemmelsen for sandsynliggjort, at oplysningerne er ukorrekte, hvis der er gennemført en forskriftsmæssig måling og kontrol af udtagne eksemplarer i overensstemmelse med gældende standarder, og at den institution, som tilsynsmyndigheden udpeger til at foretage målingen og kontrollen, er godkendt hertil efter gældende fælles regler om akkreditering. Ved fælles EU-energimærkningsbestemmelser kan resultatet af tilsvarende procedurer i andre medlemslande lægges til grund.

3.6.3. Administrative bestemmelser

3.6.3.1. Gældende ret

I medfør af energimærkningslovens § 19, stk. 1, kan transport-, bygnings- og boligministeren bemyndige en under ministeriet oprettet institution eller anden myndighed til at udøve de beføjelser, der i energimærkningsloven er tillagt ministeren. Transport-, bygnings- og boligministeren kan endvidere i medfør af § 19, stk. 2, bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende tilsyn, kontrol, udtagning, måling og afprøvning af motordrevne køretøjer, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven, akkrediteret certificering samt sekretariatsbistand til ministeren. Institutionen m.v. kan ikke træffe afgørelse eller træffe bestemmelse om adgang som nævnt i § 18, stk. 2.

Af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 17) fremgår, at bestemmelserne om udbud af offentlige tjenesteydelser vil finde anvendelse på området.

Transport-, bygnings- og boligministeren fører i medfør af energimærkningslovens § 19, stk. 3, tilsyn med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v.

I medfør af energimærkningslovens § 20, stk. 1, kan transport-, bygnings- og boligministeren pålægge de i § 19, stk. 2, nævnte virksomheder, institutioner eller organisationer samt leverandører og forhandlere at udarbejde og meddele alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af de i loven nævnte opgaver.

Det fremgår af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 17), at oplysningspligten bl.a. omfatter regnskaber, tekniske specifikationer, kontrakter m.v., uanset om de findes som dokumenter eller elektronisk lagrede data. Pligten omfatter tillige udarbejdelse af materiale, f.eks. statistikker eller indberetninger om salg af produkter m.v. af betydning for energieffektivitet. Eksempelvis omfatter bestemmelsen energietiketter, oversigter over produkttyper m.v. til brug for tilsynet med energimærkningen.

3.6.3.2. Transport-, Bygnings- og Boligministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 h, er en uændret videreførelse af energimærkningslovens § 19, stk. 2 og 3. Der foreslås ikke materielle ændringer i forhold til de gældende bestemmelser, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret.

Det følger af energimærkningslovens § 19, stk. 1, at transport-, bygnings- og boligministeren kan bemyndige en under ministeriet oprettet institution eller en anden myndighed til at udøve de beføjelser, der i energimærkningsloven er tillagt ministeren.

Det følger af færdselslovens § 134 a, stk. 1, at transport-, bygnings- og boligministeren kan bemyndige Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen eller en anden under Transport-, Bygnings- og Boligministeriet oprettet styrelse eller tilsvarende institution til at udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt transport-, bygnings- og boligministeren.

Da der er hjemmel i færdselslovens § 134, stk. 1, til at delegerede transport-, bygnings- og boligministerens beføjelser efter færdselsloven til Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen eller en anden under Transport-, Bygnings- eller Boligministeriet oprettet styrelse eller tilsvarende institution, findes det unødvendigt at videreføre den del af energimærkningslovens § 19, stk. 1, der vedrører delegation til en under ministeriet oprettet institution, til færdselsloven.

Ordlyden af færdselsloven § 134 a, stk. 1, og energimærkningsloven § 19, stk. 1, er dog ikke enslydende, idet energimærkningsloven § 19, stk. 1, giver hjemmel til at delegerede beføjelser til en underordnet myndighed eller en anden myndighed, mens færdselslovens § 134 a, stk. 1, alene giver hjemmel til at delegerede beføjelser til Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen eller en anden under Transport-, Bygnings- og Boligministeriet oprettet styrelse eller tilsvarende institution. Bestemmelsen i færdselslovens § 134 a, stk. 1, indeholder derfor en mere begrænset mulighed for delegation i forhold til energimærkningslovens § 19, stk. 1.

Hjemlen til delegation i energimærkningslovens § 19, stk. 1, er i dag udnyttet til at delegerede transport-, bygnings- og boligministerens beføjelser i henhold til energimærkningsloven til Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen. Det vil også fremover være Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen, der varetager de opgaver, der i dag er delegeret til styrelsen. På den baggrund foreslås den del af bestemmelsen i energimærkningslovens § 19, stk. 1, der giver mulighed for delegation til en anden myndighed, ikke videreført i færdselsloven.

3.6.4. Straf og klage

3.6.4.1. Gældende ret

Energimærkningslovens kapitel 6 (§ 21) fastsætter klagebestemmelser vedrørende afgørelser, der er truffet i medfør af energimærkningsloven.

I medfør af energimærkningslovens § 21, stk. 1, behandler Energiklagenævnet klager over afgørelser truffet af energi-, forsynings- og klimaministeren eller transport-, bygnings- og boligministeren efter energimærkningsloven og efter regler fastsat i medfør af loven. Klagen skal være indgivet skriftligt til Energiklagenævnet, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt, jf. § 21, stk. 2.

Af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 17) fremgår, at klagefristen regnes fra det tidspunkt, hvor meddelelsen er kommet frem. Klagen skal være kommet frem inden udløbet af klagefristen. Fristen udløber 4 uger senere på samme ugedag, som meddelelsen er nået frem. Når klagefristens sidste dag falder på en lørdag eller helligdag, anses fristen først at udløbe på den påfølgende hverdag.

Det følger af energimærkningslovens § 21, stk. 3, at afgørelser som nævnt i stk. 1 ikke kan indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger. Energi-, forsynings- og klimaministeren eller transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage og afskæring af klageadgang, jf. § 21, stk. 4.

Det fremgår af forarbejderne til energimærkningsloven (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 17), at der vil kunne fastsættes regler om afskæring af klager i afgørelser af mindre væsentlig betydning, fx sager, der har en mindre økonomisk betydning. Endelig kan der fastsættes regler om klageprocedurer (klagefrist, opsættende virkning m.v.). Der vil således som altoverskyggende hovedregel bestå et to-instans-princip, der kun vil være afskåret i få sager, der er uden væsentlig betydning.

Energi-, forsynings- og klimaministeren eller transport-, bygnings- og boligministeren kan endelig i medfør af energimærkningslovens § 21, stk. 5, fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under vedkommende ministerium, hvortil ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven, ikke kan indbringes for vedkommende minister.

Energimærkningslovens kapitel 7 (§§ 22-25) fastsætter regler om straf for overtrædelse af forbud og påbud udstedt i medfør af energimærkningsloven.

Det følger af energimærkningslovens § 22, stk. 1, nr. 7, at leverandøren af energirelaterede produkter straffes med bøde ved undladelse af at efterkomme påbud efter § 18, stk. 5.

Det følger endvidere af energimærkningslovens § 24, nr. 2, at den, der hindrer adgang til udtagelse af produkter som nævnt i § 18, stk. 2, straffes med bøde.

I medfør af energimærkningslovens § 25, stk. 1, kan energi-, forsynings- og klimaministeren og transport-, bygnings- og

boligministeren i regler, der fastsættes i medfør af energimærkningsloven, fastsætte bødestraf for overtrædelse af disse regler.

I medfør af energimærkningslovens § 25, stk. 2, kan en økonomisk fordel opnået ved en overtrædelse konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Der kan i medfør af energimærkningslovens § 25, stk. 3, pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Af forarbejderne til energimærkningslovens straffebestemmelser (Folketingstidende 2010-2011, tillæg A, L 140 som fremsat, side 17) fremgår, at de fastsatte sanktioner skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning samt tage højde for omfanget af manglende overensstemmelse og antallet af produktenheder med manglende overensstemmelse, som er bragt i omsætning eller ibrugtaget.

3.6.4.2. Transport-, Bygnings- og Boligministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

For så vidt angår klage viderefører den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 134 a, stk. 3, uændret energimærkningslovens § 21, stk. 1-4, om klage til Energiklagenævnet over afgørelser om energimærkning. Energimærkningslovens § 21, stk. 5, om afskæring af klageadgang videreføres ikke i færdselsloven, idet færdselslovens § 134 a, stk. 2, allerede giver mulighed for at afskære klageadgangen for afgørelser truffet af en underordnet myndighed.

For så vidt angår straf viderefører den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 4, energimærkningslovens § 24, nr. 2, om bødestraf for at hindrer adgang til udtagelse af produkter. Ordlyden i den foreslåede bestemmelse i færdselsloven § 118, stk. 1, nr. 4, er dog ændret således, at den foreslåede bestemmelse alene omfatter motordrevne køretøjer og ikke andre energirelaterede produkter. Der foreslås ikke i øvrigt materielle ændringer i forhold til den gældende bestemmelse, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret.

Det følger af energimærkningslovens § 18, stk. 5, at tilsynsmyndigheden efter § 18, stk. 1, kan påbyde forhandleren og leverandøren af køretøjet at berigtige forholdene inden for en angivet frist, når det er sandsynliggjort, at oplysninger, som skal gives efter regler fastsat i medfør af energimærkningslovens § 17, er ukorrekte, eller at mærkning eller andre standardiserede forbrugeroplysninger ikke er udformet i overensstemmelse med forskrifterne. I medfør af energimærkningslovens § 22, stk. 1, nr. 7, er det imidlertid alene leverandøren af energirelaterede produkter, der kan straffes med bøde ved undladelse af at efterkomme påbud efter § 18, stk. 5.

Det er Transport-, Bygnings- og Boligministeriets vurdering, at udviklingen af markedsføringsmetoder og distributionen af reklamemateriale gør, at det ikke kan udelukkes, at forhandleren af motordrevne køretøjer uafhængigt af leverandøren kan afgive ukorrekte eller mangelfulde oplysninger om energimærkning, hvorfor der vil kunne forekomme tilfælde, hvor et påbud om berigtigelse udelukkende rettes mod forhandleren. I sådanne tilfælde vil det efter Transport-, Bygnings- og Boligministeriets opfattelse også være rimeligt, at forhandleren kan straffes med bøde ved undladelse af at efterkomme et påbud om berigtigelse af ukorrekte oplysninger om energimærkning. Transport-, Bygnings- og Boligministeriet finder derfor, at den gældende ordning, hvorefter der alene er mulighed for at straffe leverandøren for manglende efterkommelse af et påbud om berigtigelse af urigtige oplysninger om energimærkning, ikke skal videreføres. Bestemmelsen i energimærkningslovens § 22, stk. 1, nr. 7, om straf, videreføres ikke i færdselsloven, da det allerede følger af færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 3, at den, der undlader at efterkomme forbud eller påbud, der er meddelt i henhold til loven eller i henhold til forskrifter udstedt i medfør af loven, straffes med bøde. Det vil heraf følge, at både forhandleren og leverandøren vil kunne straffes med bøde i medfør af færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 3, hvis de undlader at efterkomme et påbud efter den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, stk. 5, om berigtigelse af urigtige oplysninger om energimærkning.

En videreførelse af energimærkningslovens bestemmelser i færdselsloven medfører, at færdselslovens generelle bestemmelser om straf vil finde anvendelse ved overtrædelse af reglerne om energimærkning af motordrevne køretøjer. Det betyder, at overtrædelser vil blive omfattet af færdselslovens § 118 a, stk. 1, der bl.a. fastsætter et minimums bødeniveau på 1.000 kr. for overtrædelse af færdselslovens bestemmelser. Endvidere vil overtrædelser blive omfattet af færdselslovens § 118 a, stk. 2 og 3, der fastsætter regler om absolut kumulation, herunder for bøder for overtrædelse af færdselslovens regler. Absolut kumulation betyder, at bødestraffen for hver enkelt overtrædelse af færdselsloven bliver lagt sammen, og at der som udgangspunkt ikke kan udmåles en moderet, lavere bøde ved flere overtrædelser af færdselsloven. Endelig vil overtrædelser blive omfattet af færdselslovens § 118 b, der fastsætter regler om forhøjet straf i gentagelsestilfælde i en periode på 5 år.

For så vidt angår bødeniveauet for overtrædelse af reglerne om energimærkning fremgår det af forarbejderne til lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, lov om energimærkning af energirelaterede produkter mv. (Folketingstidende 2015-2016, tillæg A, L 12 som fremsat, side 16), at retspraksis for udmåling af bøder for overtrædelse af lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter og lov om energimærkning af energirelaterede produkter viser, at der idømmes bøder på mellem 15.000 og 25.000 kr. i sager, hvor det er dokumenteret, at et energirelateret produkt ik-

ke overholder kravene til miljøvenligt design eller energimærkning.

Den ovenfor nævnte praksis vedrørende bødeniveauet omfatter energirelaterede produkter, der ikke er motordrevne køretøjer. Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen har oplyst, at styrelsen er bekendt med en enkelt sag om overtrædelse af energimærkningsreglerne vedrørende motordrevne køretøjer. I dette tilfælde blev der udstedt en bøde på 3.000 kr. Transport-, Bygnings- og Boligministeriet er ikke bekendt med øvrig retspraksis om overtrædelse af reglerne om energimærkning af motordrevne køretøjer.

Det er Transport-, Bygnings- og Boligministeriets opfattelse, at overtrædelser af reglerne om energimærkning af øvrige produkter er sammenlignelige med overtrædelser af reglerne om energimærkning af køretøjer, hvorfor det er ministeriets opfattelse, at bødeniveauet for overtrædelse af reglerne om energimærkning af motordrevne køretøjer bør være det samme som for overtrædelser af reglerne vedrørende øvrige produkter. Hertil kommer, at bøderne for overtrædelse af reglerne om energimærkning af motordrevne køretøjer primært udstedes til juridiske personer, f.eks. i form af bilfabrikanter og forhandlere, der kan have en økonomisk fordel ved at overtræde reglerne om energimærkning. På den baggrund finder Transport-, Bygnings- og Boligministeriet, at der i førstegangstilfælde som udgangspunkt skal udmåles en bøde på 15.000.

Transport-, Bygnings- og Boligministeriet bemærker i relation til de foreslåede retningslinjer for bødeniveauet, at det ikke afskærer domstolene fra efter en konkret vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen at fravige det angivne bødeniveau i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder.

Det følger af Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO2 emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler artikel 11, at medlemsstaterne skal fastsætte sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser om energimærkning, der vedtages i medfør af direktivet. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning.

Det er Transport-, Bygnings- og Boligministeriets vurdering, at det foreslåede bødeniveau og færdselslovens strafsysteem om bl.a. absolut kumulation af bøder og gentagelsesvirkning opfylder kravet i direktiv nr. 1999/94/EF af 13. december 1999 om, at de nationale sanktionsbestemmelser skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

I færdselslovens § 118, stk. 9, 1. pkt., findes en bestemmelse med samme indhold som energimærkningslovens § 25, stk. 1. Bestemmelsen i energimærkningslovens § 25, stk. 1, gentages derfor ikke, da det allerede følger af færdselslovens §

118, stk. 9, 1. pkt., at der kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser, der er udstedt i medfør af loven.

I færdselslovens § 118, stk. 11, findes der endvidere en bestemmelse med samme indhold som energimærkningslovens § 25, stk. 3. Bestemmelsen i energimærkningslovens § 25, stk. 3, gentages derfor ikke, da det allerede følger af færdselslovens § 118, stk. 11, at der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

4. Forholdet til databeskyttelsesloven

Der er i forbindelse med udarbejdelsen af lovforlagets bestemmelser om offentliggørelse foretaget overvejelser af de foreslåede bestemmelser forhold til forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) og lov nr. 502 af 23. maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven).

Der vil kunne forekomme situationer, hvor en overtrædelse af den foreslåede lov vil kunne udgøre et strafbart forhold, som derved er omfattet af databeskyttelseslovens § 8, stk. 1. Efter denne bestemmelse må den offentlige forvaltning ikke behandle oplysninger om straffbare forhold, medmindre det er nødvendigt for varetagelsen af myndighedens opgaver. Sådanne oplysninger må ikke videregives, medmindre det sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelsen, herunder hensynet til den oplysningen angår, jf. stk. 2, nr. 2. Det er her vurderet, at hensynet til forbrugerbeskyttelse vejer tungere end hensynet til den pågældende person, da offentliggørelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, og at disse klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den oplysningen angår, jf. databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, nr. 2.

De oplysninger, der i øvrigt behandles i medfør af lovforlaget, og som er omfattet af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen, vil blive behandlet i overensstemmelse med databeskyttelseslovens §§ 5 og 6 samt databeskyttelsesforordningens artikel 5 og 6, som foreskriver, at personoplysninger skal indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og ikke må viderebehandles på en måde, der er uforenlig med disse formål, samt at behandlingen af oplysningerne alene må finde sted, hvis mindst en af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6 er opfyldt, herunder at behandling er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige (artikel 6, stk. 1, litra c).

Det er vurderet, at de oplysninger, der behandles i medfør af lovforlaget ikke er omfattet af databeskyttelseslovens § 7 samt databeskyttelsesforordningen artikel 9, da der ikke behandles oplysninger om race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs overbevisning, seksuel orientering mv.

Ved udarbejdelsen af den foreslåede § 8 om offentliggørelse af resultater af tilsyn har bestemmelsens nødvendighed været overvejet i forhold til de fysiske og juridiske personers retssikkerhed i forhold til offentliggørelse af oplysninger om deres forhold. Se nærmere under de specielle bemærkninger til lovforlagets § 8.

5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Det vurderes, at lovforlaget ikke i sig selv vil medføre økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for staten.

Energimærkningsforordningen påvirker ikke kommunernes eller regionernes økonomi, og lovforlaget vurderes i det hele taget ikke at have nogen økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Folketingets partier indgik i januar 2018 en aftale om digitaliseringsklar lovgivning, som skal sikre et mere enkelt og klart lovgrundlag, som er let at forstå og omsætte til sikre og brugervenlige digitale løsninger. Digitaliseringsstyrelsens vejledning herom fra maj 2018 indeholder syv principper, som er vurderet. Da lovforlagets primære formål er at fastsætte supplerende bestemmelser om håndhævelse og sanktioner, er yderligere digitalisering ikke fundet relevant.

Det bemærkes, at Kommissionen i medfør af energimærkningsforordningen etablerer en ny digital løsning i form af en database med et produktregister (se afsnit 2.1.2). Database skal indeholde de oplysninger, som producenterne iht. gældende regler om energimærkning af energirelaterede produkter allerede er forpligtede til at oplyse overfor forbrugerne eller overfor de nationale tilsynsmyndigheder. Producenterne vil fremadrettet være forpligtede til at inddatere oplysningerne i databasen. Kommissionen er ansvarlig for databasen og etableringen heraf medfører derfor ikke nogen implementeringskonsekvenser for det offentlige.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Det vurderes, at lovforlaget ikke i sig selv vil medføre erhvervsøkonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Det bemærkes, at administrative nettoomkostninger i forbindelse med producenters registrering af produkter i produktregistret (se afsnit 2.1.5) samt administrative omkostninger for forhandlere i forbindelse med overgang til nyt energimærke fremgår af energimærkningsforordningen, og således ikke er en konsekvens af lovforlaget. Disse forordningskrav vurderes at medføre erhvervsøkonomiske konsekvenser for

dansk erhvervsliv på under 200.000 kr. årligt i de første 5 år og derefter under 100.000 kr. pr. år i de efterfølgende år.

Da danske producenter af energirelaterede produkter generelt markedsfører produkter med en høj energieffektivitet, forventes en mere effektiv energimærkningsordning at medføre øget efterspørgsel efter danske produkter på det europæiske marked. Forordningen om energimærkning af produkter vil derfor alt andet lige have en generel positiv erhvervsøkonomisk effekt i Danmark. Samlet set vurderes de erhvervsøkonomiske fordele at blive større end de tilsvarende omkostninger.

Det er vurderet i forbindelse med lovforslaget, om der er tale om implementering i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering.

Første princip er, at den nationale regulering som udgangspunkt ikke bør gå videre end minimumskravene i EU-reguleringen. Energimærkningsforordningen er umiddelbart gældende i medlemsstaterne, hvorfor en række tilsvarende nationale bestemmelser i energimærkningsloven ophæves. Forordningen pålægger medlemsstaterne at udfærdige supplerende bestemmelser, som sikrer håndhævelse af forordningen, herunder tilsyn, påbud og forbud. Herudover stilles krav om nationale bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af forordningens krav. Lovforslaget vurderes ikke at gå videre end forordningen.

Andet princip er, at danske virksomheder ikke skal stilles dårligere i den internationale konkurrence, hvorfor implementeringen ikke bør være mere byrdefuld end den forventede implementering i sammenlignelige EU-lande. Det er vurderingen, at dansk håndhævelsespraksis følger den praksis, der er i de lande, som vi traditionelt sammenligner os med. Vurderingen er baseret på de oplysninger, der udveksles på nordisk og europæisk plan i hhv. Nordsyn og ADCO, der er samarbejdsfora for markedskontrol.

Tredje princip er, at fleksibilitet og undtagelsesmuligheder i EU-reguleringen bør udnyttes. Energimærkningsforordningen opstiller ingen mulighed for at indføre nye regler for overtrædelse af forordningens bestemmelser om energimærkning af energirelaterede produkter gennem alternativer til national regulering.

Fjerde princip er, at EU-regulering bør implementeres gennem alternativer til regulering, i det omfang det er muligt og hensigtsmæssigt. Forordningen gælder umiddelbart og er direkte anvendelig i alle medlemsstater og opstiller ingen mulighed for at indføre nye regler for overtrædelse af forordningens bestemmelser om energimærkning af energirelaterede produkter gennem alternativer til national regulering. Det skyldes, at de supplerende bestemmelser til forordningen vedrører håndhævelse og sanktioner, herunder straf, som er af indgribende karakter og derfor i dansk ret kræver regulering ved lov.

Femte princip er, at byrdefuld EU-regulering bør træde i kraft senest muligt og under hensyntagen til de fælles ikraft-

trædelsesdatoer. Lovforslaget planlægges fremsat okt. I – 2018 og forventes at træde i kraft den 1. januar 2019, som er den dato energimærkningsforordningens regler om produkt-databasen begynder at finde anvendelse. Energimærkningsforordningen trådte i kraft den 1. august 2017 og finder anvendelse fra den dag med undtagelse af reglerne om produkt-databasen.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Det vurderes, at lovforslaget har administrative konsekvenser for borgerne med hensyn til reglerne om afskæring af klageadgang som beskrevet i afsnit 3.4.

8. Miljømæssige konsekvenser

Det vurderes, at lovforslaget ikke har miljømæssige konsekvenser.

Det bemærkes, at gennemførelsesforanstaltninger, som udstedes i medfør af forordningen, vil have positive energi- og klimamæssige konsekvenser gennem en reduktion af energiforbruget.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget tilpasser dansk ret og fastsætter supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU, herunder skabes grundlag for at kunne håndhæve og sanktionere for overtrædelse af forordningen og af de delegerede retsakter og træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres.

Lovforslaget skal sikre, at Danmark lever op til de gældende EU-krav på området, herunder, at Danmark vil kunne håndhæve og sanktionere overtrædelser af delegerede retsakter, der udstedes i medfør af energimærkningsforordningen og de relevante delegerede retsakter, der er udstedt i medfør af direktiv 2010/30/EU.

Det er fra 1. juli 2018 obligatorisk for alle ministerier at vurdere, om og hvordan ny erhvervsrettet regulering understøtter virksomheders muligheder for at teste, udvikle og anvende nye digitale teknologier og forretningsmodeller ved 5 principper samtidig med, at lovens overordnede formål og beskyttelseshensyn fastholdes. De 5 principper er blevet vurderet og ikke fundet relevante for lovforslaget, da dette vedrører myndighedernes mulighed for at påse overholdelsen af regler, der fremgår af EU-regulering. Forslaget vurderes derfor ikke at få betydning for virksomhedernes anvendelse af teknologier og forretningsmodeller.

Den gældende energimærkningslov implementerer EU's direktiv 2010/30/EU af 19. maj 2010 om angivelse af energirelaterede produkters energi- og ressourceforbrug ved hjælp af mærkning og standardiserede produktoplysninger og delegerede retsakter samt Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om

brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU indeholder imidlertid ikke regler om energimærkning af transportmidler. De bestemmelser i energimærkningsloven, der omhandler transportmidler, foreslås derfor videreført i færdselsloven.

10. Hørte myndigheder og organisationer

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 15. juni 2018 til den 6. august 2018 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F- Fagligt Fælles Forbund, Akademisk Arkitektforening, Aalborg Universitet, Advokatrådet-Advokatsamfundet, Altinex Oil Denmark A/S, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Autoriserede Kølefirmaers Brancheforening, Branchen ForbrugerElektronik, Brancheforeningen for Biogas, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Byggesagkyndige og Energikonsulenter, Boligselskabernes Landsforening, Byggecentrum, DANAK, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Vindmølleforening, Dansk Byggeri, Dansk Center for Lys, Dansk Energi, Dansk Energibranche forening, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme,

Dansk Gartneri, Dansk Industri, Dansk Standard, Dansk Varefakta Nævn, Datatilsynet, Danish Energy Group (DEG), DELTA, Det Økologiske Råd, Dansk Gasteknisk Center (DGC), DONG Energy, DS Håndværk og Industri, Energiforbrugeren, Energiforum Danmark, Energi & Olieforum.dk, Energitilsynet, Energitjenesten, Forbrugerrådet, Foreningen af fabrikanter og importører af elektriske belysningsarmaturer (FABA), Foreningen af fabrikanter og importører af elektriske husholdningsapparater (FEHA), Foreningen af Registrerede Revisorer (FRR), Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen for Slutforbrugere af Energi, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen af Varmepumpefabrikanter i Danmark, Frie Elforbrugere, Greenpeace Danmark, Godkendt Teknologiske Service (GTS), Håndværksrådet, Ingeniørforeningen i Danmark (IDA), Institut for produktudvikling (IPU), IT-Branchen, ITEK, Landbrugsrådet, LCA center, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Organisationerne for Vedvarende Energi, Rigsrevisionen, Risø DTU, Samvirkende Energi- og Miljøforeninger, Stålcetrum, TEKNIQ Installatørernes organisation, Teknologisk Institut, Varmepumpeordningen, Varmepumpefabrikantforeningen, Vattenfall A/S, VELTAK - VVS- og El-Tekniske Leverandørers Brancheforening, Verdens Skove, Vindmølleindustrien, Vinduesindustrien og WWF Verdensnaturfonden.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Forslaget indebærer mulighed for afskæring af klageadgang til ministeren, men der vil altid være klageadgang til Energiklagenævnet.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget tilpasser dansk ret og fastsætter supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU, herunder skabes grundlag for at kunne håndhæve og sanktionere for overtrædelse af forordningen og af de delegerede retsakter og træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres.</p> <p>Lovforslaget skal sikre, at Danmark lever op til de gældende EU-krav på området, herunder, at Danmark vil kunne håndhæve og sanktionere overtrædelser af delegerede retsakter, der udstedes i medfør af energimærkningsforordningen, og de relevante delegerede retsakter, der er udstedt i medfør af direktiv 2010/30/EU.</p>	

	Den gældende energimærkningslov implementerer EU's direktiv 2010/30/EU af 19. maj 2010 om angivelse af energirelaterede produkters energi- og ressourceforbrug ved hjælp af mærkning og standardiserede produktoplysninger og delegerede retsakter samt Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO ₂ -emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU indeholder imidlertid ikke regler om energimærkning af transportmidler. De bestemmelser i energimærkningsloven, der omhandler transportmidler, foreslås derfor videreført i færdselsloven.	
Er lovforslaget i	JA	Nej
strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering?		X
(sæt X)		

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Den foreslåede § 1 er en ændring af den gældende lovs (energimærkningslovens) formål og anvendelsesområde.

Ifølge energimærkningslovens § 1, stk. 1, er lovens formål at fremme energibesparelser og udbredelsen af energieffektive produkter ved at informere slutbrugeren om energirelaterede produkters forbrug af energi og andre væsentlige ressourcer.

Ifølge lovens § 1, stk. 2, omfatter loven energirelaterede produkter, der er omfattet af en delegeret retsakt, og som bringes i omsætning eller ibrugtages.

Det følger endvidere af lovens § 1, stk. 3, at loven finder anvendelse på motordrevne køretøjer, i det omfang det fremgår af loven eller regler fastsat af transportministeren i henhold til loven.

Formålet med de bestemmelser, der omhandler motordrevne køretøjer, er at implementere Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler, EF-Tidende 2000, L12, side 16. Transportministeren har i medfør af § 17, stk. 1, og § 25, stk. 1, i energimærkningsloven, udstedt bekendtgørelse nr. 655 af 20. juni 2012 om energimærkning m.v. af nye person- og varebiler og bekendtgørelse nr. 259 af 5. april 2018 om brugerinformation hos motorkøretøjsforhandlere om alternative brændstoffer.

Endelig fremgår det af energimærkningslovens § 1, stk. 4, at loven ikke finder anvendelse på brugte eksemplarer af et energirelateret produkt.

Det fremgår af det foreslåede i *stk. 1*, at loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU (Energimærkningsforordningen). Samtidig er information af slutbrugeren om energirelaterede produkters forbrug af energi ikke længere en del af lovens formål. Baggrunden for denne ændring er, at kravene herom nu fremgår af energimærkningsforordningen.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, *stk. 2*, vil medføre, at den gældende lovs anvendelsesområde i udgangspunktet videreføres. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at loven finder anvendelse på energirelaterede produkter, som er omfattet af energimærkningsforordningen eller de relevante delegerede retsakter. Begreberne ”energirelaterede produkter”, ”bringes i omsætning” og ”tages i brug” skal forstås i overensstemmelse med energimærkningsforordningens definition af disse begreber i artikel 2. Dette er i overensstemmelse med forståelsen af disse begreber i energimærkningslovens § 2. Definitionerne i § 2 er ikke videreført i lovforslaget, da forordningen nu definerer begreberne.

Ved ”delegerede retsakter” forstås retsakter vedtaget i henhold til energimærkningsforordningen. Endvidere er delegerede retsakter vedtaget i henhold til direktiv 2010/30/EU (energimærkningsdirektivet) omfattet af begrebet indtil de ophæves af delegerede retsakter vedtaget i henhold til energimærkningsforordningen, jf. artikel 20, stk. 4. Derved sikrer loven fortsat tilsyn og kontrol med overholdelse af eksisterende og kommende delegerede retsakter om energimærkning af produkter.

Bestemmelsen i energimærkningslovens § 1, stk. 4, om at loven ikke finder anvendelse på brugte produkter er ikke videreført, idet det fremgår af forordningens artikel 1, stk. 2, litra b, at forordningen ikke finder anvendelse på brugte pro-

dukter med undtagelse af produkter importeret fra tredjelande. At loven finder anvendelse på brugte produkter importeret fra tredjelande er således nyt i forhold til gældende lov.

Lovforslaget indeholder i modsætning til energimærkningsloven ikke regler om motorkørertøjer. Reglerne herom følger af direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler og vil blive fastsat i færdselsloven. Med videreførelsen af energimærkningslovens bestemmelser om energimærkning af transportmidler i færdselsloven foreslås den hidtil gældende retstilstand i det væsentligste videreført uændret.

Til § 2

Den foreslåede § 2 er en videreførelse af bestemmelserne i § 12, stk. 1-5, og § 13, stk. 5, i energimærkningsloven.

Det fremgår af energimærkningsforordningens artikel 8, at artikel 16 til 29 i markedsovervågningsforordningen finder anvendelse på produkter, der er omfattet af energimærkningsforordningen og relevante delegerede retsakter. De nævnte bestemmelser vedrører markedsovervågningsmyndighedernes kontrol med produkter, markedsovervågningsmyndighedernes krav på dokumentation og oplysninger, krav om at markedsovervågningsmyndighedernes foranstaltninger med henblik på at begrænse tilgængeliggørelse af produkter er proportionale m.v. "Markedsovervågningsmyndighed" er i markedsovervågningsforordningens artikel 20, nr. 18, defineret som en myndighed i en medlemsstat, der har ansvaret for at gennemføre markedsovervågning på dens område. I lovforslaget benævnes markedsovervågningsmyndigheden som "tilsynsmyndigheden", idet dette ses som værende mere i overensstemmelse med dansk sprogbrug for myndigheder, der overvåger og håndhæver bestemte regelsæt.

Efter energimærkningslovens § 12, stk. 1, skal erhvervsministeren føre tilsyn med, at energirelaterede produkter er i overensstemmelse med energietiketten (mærket) og databladet. Endvidere skal ministeren føre tilsyn med, at produktet er mærket korrekt.

Det fremgår af lovens § 12, stk. 2, at hvis erhvervsministeren i forbindelse med tilsyn efter stk. 1 får tilstrækkeligt belæg for at antage, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en delegeret retsakt, underrettes leverandøren eller forhandleren hurtigst muligt herom.

Leverandøren skal efter anmodning give tilsynsmyndigheden alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af tilsynet, jf. lovens § 12, stk. 3.

Forhandleren skal efter lovens § 12, stk. 4, efter anmodning give tilsynsmyndigheden oplysninger om, hvorfra denne har erhvervet et energirelateret produkt, som er omfattet af en delegeret retsakt. Denne oplysningspligt er også pålagt slutbrugeren, når slutbrugeren er en juridisk person.

Af lovens § 12, stk. 5, følger det, at erhvervsministeren til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse har adgang til leverandørers og forhandleres erhvervslokaler med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, om disse er i overensstemmelse med krav i loven og regler fastsat i medfør af loven eller en delegeret retsakt, hvis det skønnes nødvendigt.

Efter lovens § 13, stk. 1, skal erhvervsministeren endvidere føre tilsyn med overholdelse af loven og regler fastsat i medfør af loven eller delegerede retsakter. Erhvervsministeren kan efter lovens § 13, stk. 5, ved udførelsen af tilsyn efter loven lægge resultater af tilsyn udført i andre EU/EØS-medlemslande til grund.

Den foreslåede *stk. 1* viderefører energimærkningslovens § 12, stk. 1, og § 13, stk. 2. Ifølge den foreslåede bestemmelse skal erhvervsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, føre tilsyn med, at energirelaterede produkter er i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i energimærkningsforordningen, relevante delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af denne lov. Som udgangspunkt skal tilsynsmyndigheden anse et produkt, for hvilket der foreligger et (energi) mærke, et produktdatablad og teknisk dokumentation, for at være i overensstemmelse med de fastsatte krav. Tilsynsmyndigheden kan dog iværksætte en stikprøvekontrol af, om kravene er opfyldt. Kontrollen kan iværksættes i forbindelse med, at det pågældende produkt bringes i omsætning eller senere. Beslutningen om at foretage en kontrol kan træffes på grundlag af myndighedens egen vurdering, meddelelser fra Europa-Kommissionen eller meddelelser fra andre medlemsstater.

Det fremgår af den foreslåede bestemmelse i *stk. 2*, at hvis tilsynsmyndigheden i forbindelse med tilsyn efter stk. 1 får tilstrækkeligt belæg for at antage, at et energirelateret produkt ikke er i overensstemmelse med energimærkningsforordningen eller en delegeret retsakt eller regler fastsat i medfør af denne lov, underrettes leverandøren eller forhandleren hurtigst muligt herom. Dette er en videreførelse af energimærkningslovens § 12, stk. 2. Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 21 om forbud mod eller begrænsning af tilgængeliggørelsen af et produkt eller tilbagekaldelse heraf.

Stk. 2 supplerer artikel 21 ved at præcisere, at de nævnte foranstaltninger i dansk ret kræver, at tilsynsmyndigheden i forbindelse med en kontrol af et energirelateret produkt vurderer at have fået tilstrækkeligt belæg for, at et produkt ikke er i overensstemmelse med krav i regler i en delegeret retsakt eller fastsat i medfør af loven. Begrebet "tilstrækkeligt belæg" er videreført fra energimærkningslovens § 12, stk. 2. Tilstrækkeligt belæg kan opnås ved at resultater fra kontrol af det tekniske dokumentationsmateriale udarbejdet af leverandøren eller butikskontrol hos forhandleren, kontrolmåling af energieffektivitet, oplysninger fra andre nationale eller internationale myndigheder m.v. dokumenterer overtrædelse af de omhandlede regler.

Den i stk. 2, nævnte underretning ledsages af oplysninger, som efter tilsynsmyndighedens opfattelse udgør det tilstrækkelige belæg for, at kravene på området ikke er overholdt. Det fremgår af markedsovervågningsforordningens artikel 21, stk. 3, at den berørte erhvervsdrivende skal have lejlighed til at blive hørt inden for et passende tidsrum på mindst ti dage, med mindre foranstaltningen er så presserende, at en sådan høring umuliggøres på baggrund af hensynet til mennesker, sundhed og sikkerhed eller andre almene samfundshensyn.

Det følger af bestemmelsen, at tilsynsmyndigheden ”hurtigst muligt” skal underrette leverandøren eller forhandleren. Derved præciseres hvad der i artikel 21, stk. 2, skal forstås ved, at foranstaltninger med det formål at forbyde eller begrænse tilgængeliggørelsen af et produkt, eller trække det tilbage fra markedet, meddeles den relevante erhvervsdrivende straks.

Om det er leverandøren eller forhandleren, der skal underrettes, afhænger af hvilket krav, der ikke er overholdt. Hvis der f.eks. er fejl i mærkningen eller databladet, der er videgivet til forhandleren, vil underretningen henvende sig til leverandøren. Hvis der derimod mangler mærkning af et produkt på forhandlerens hjemmeside, vil det være forhandleren, der skal underrettes. I praksis underrettes den erhvervsdrivende som udgangspunkt skriftligt.

Hvis leverandøren eller forhandleren ikke på tilfredsstillende vis får rettet op på manglerne i henhold til underretningen, eventuelt efter yderligere kontrolmålinger, vil tilsynsmyndigheden kunne udstede forbud eller påbyde leverandøren at trække produktet tilbage fra markedet, jf. bestemmelsen i den foreslåede § 5, stk. 3. Forhandleren vil efter et opfølgende butikskontrolbesøg kunne blive pålagt bødestraf i henhold til de foreslåede strafbestemmelser i §§ 12-13.

Det foreslåede *stk. 3*, er en omskrivning af energimærkningslovens § 12, stk. 3. Bestemmelsen supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 19, stk. 1, 3. pkt., hvorefter markedsovervågningsmyndighederne kan forlange, at de erhvervsdrivende fremlægger det dokumentationsmateriale og de oplysninger, som myndighederne anser for nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at leverandøren efter anmodning skal give alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af tilsynsmyndighedens tilsyn efter stk. 1. Herunder kan tilsynsmyndigheden kræve indsendt dokumentation i form af mærker, datablade og salgs- eller reklamemateriale. Oplysningerne kan endvidere blandt andet omfatte hvor mange eksemplarer af et produkt, der er bragt i omsætning på det danske marked. Oplysningerne skal indsendes elektronisk inden for en nærmere fastsat frist.

Oplysningerne efter stk. 3 skal gives inden for grænserne af retssikkerhedsloven, lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt.

Ifølge det foreslåede *stk. 4* skal forhandlere efter anmodning give tilsynsmyndigheden oplysninger om, hvorfra denne har erhvervet et energirelateret produkt. Derved får tilsynsmyndigheden mulighed for at fastslå, hvem der er leverandør eller importør af produktet. Oplysningerne skal gives inden for grænserne af retssikkerhedsloven, lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt.

Ifølge det foreslåede *stk. 5* skal kunden efter anmodning give tilsynsmyndigheden oplysninger om, hvorfra denne har erhvervet et energirelateret produkt, når kunden er et selskab (juridisk person). Med bestemmelsen er det således ikke hensigten, at tilsynsmyndigheden kan afkræve en kunde, der er en fysisk person, informationer om hvorfra den pågældende har erhvervet det energirelaterede produkt. Ved en kunde forstås en fysisk eller juridisk person, der køber, lejer eller modtager et produkt til eget brug, uanset om denne handler som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession, jf. energimærkningsforordningens artikel 2, nr. 16.

I energimærkningsloven er kunden benævnt ”slutbrugeren”. I lovforslaget skal ”kunde” forstås på samme måde som ”slutbruger” i energimærkningsloven, dvs. en fysisk eller juridisk person, der ibrugtager et energirelateret produkt. Oplysningerne efter stk. 5 skal gives inden for grænserne af retssikkerhedsloven, lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt.

Det foreslåede *stk. 6* er en videreførelse af energimærkningslovens § 13, stk. 5. Efter den foreslåede bestemmelse kan tilsynsmyndigheden lægge resultater af tilsyn udført i andre EU/EØS medlemslande til grund ved tilsyn efter stk. 1. En forudsætning herfor vil som udgangspunkt være, at det pågældende tilsyn er udført på baggrund af målemetoder og standarder i henhold til den for produktet delegerede retsakt. Med den foreslåede bestemmelse varetages fortsat dels hensynet til beskyttelse af slutbrugerne, dels hensynet til at spare ressourcer for staten.

Det fremgår af energimærkningsforordningens artikel 9, stk. 3, at hvis markedsovervågningsmyndigheden konstaterer, at et tilfælde af manglende overholdelse af kravene i forordningen eller delegerede retsakter ikke er begrænset til deres medlemsstat, underretter den Kommissionen og de øvrige medlemsstater om resultaterne af evalueringen og om de foranstaltninger, de har pålagt leverandøren eller forhandleren at træffe. Ved den foreslåede *stk. 6* gives der udelukkende mulighed for at bruge resultater af tilsyn udført i andre EU/EØS medlemsstater. Der gives således ikke mulighed for, at andre medlemsstaters myndigheder kan føre tilsyn på dansk territorium.

Som konsekvens af ophævelsen af direktiv 2010/30/EU (energimærkningsdirektivet) og vedtagelse af energimærkningsforordningen, vil tilsynet i den foreslåede § 5 vedrøre

tilsyn med de krav, der er fastsat i energimærkningsforordningen og i de relevante delegerede retsakter.

Til § 3

I den foreslåede § 3 videreføres energimærkningslovens § 9. Desuden videreføres lovens § 7 delvist.

Ifølge lovens § 7 kan ministeren fastsætte regler om butikskontrol og kontrol af energimærkning af energirelaterede produkter, der sælges ved fjernsalg, herunder salg via internettet.

Ifølge lovens § 9, stk. 1, skal leverandøren efter anmodning fra tilsynsmyndigheden udføre målinger og afprøvning af, om denne produkter overholder kravene i loven og regler fastsat i medfør af loven eller en delegeret retsakt.

Ifølge loven § 9, stk. 2, skal leverandøren efter anmodning fra tilsynsmyndigheden lade produkter udtage til måling og kontrol af en sagkyndig virksomhed eller en godkendt institution.

Ifølge lovens § 9, stk. 3, skal leverandøren efter anmodning fra tilsynsmyndigheden indlevere produkter til et anvist prøvested eller lade det afprøve på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted.

Ifølge lovens § 9, stk. 4, skal leverandøren afholde udgifter ved udtagelse, måling og kontrol.

Ifølge lovens § 9, stk. 5, kan energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætte nærmere regler om måling, afprøvning og kontrol.

I *stk. 1* foreslås, at leverandøren efter anmodning fra tilsynsmyndigheden skal udføre måling og produktprøvning af, om leverandørens energirelaterede produkter overholder kravene i energimærkningsforordningen, delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af loven.

I *stk. 2* foreslås, at leverandøren efter anmodning fra tilsynsmyndigheden skal lade energirelaterede produkter udtage til måling, produktprøvning og kontrol af en sagkyndig virksomhed eller godkendt institution som nævnt i § 7, stk. 2.

I *stk. 3* foreslås, at leverandøren efter anmodning fra tilsynsmyndigheden skal indlevere energirelaterede produkter til et anvist prøvningssted eller lade produkterne afprøve på fremstillings-, installations- eller salgsstedet eller andet relevant sted. Flexibiliteten med hensyn til prøvningsstedet er begrundet i ønsket om at begrænse de omkostninger, der er forbundet med produktprøvningen for både leverandøren og tilsynsmyndigheden, se bemærkningerne til det foreslåede *stk. 4*.

Kontrolforanstaltningerne som nævnt i *stk. 1-3* supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 19, stk. 1, 1. pkt., hvoraf det fremgår, at det påhviler markedsovervågningsmyndighederne i passende omfang at kontrollere produkternes egenskaber og basere kontrollen på dokumenta-

tion og om nødvendigt på fysisk kontrol og laboratorieundersøgelser. I lovforslaget anvendes terminologien ”tilsynsmyndighed” som svarer til forordningens ”markedsovervågningsmyndighed”, idet det findes mest hensigtsmæssigt at anvende samme terminologi som den gældende lov.

Ifølge det foreslåede *stk. 4* skal leverandøren afholde udgifterne ved udtagelse, måling, produktprøvning og kontrol i tilfælde af manglende overholdelse af energimærkningsforordningen, delegerede retsakter eller regler fastsat i medfør af loven.

Det følger af energimærkningsforordningens artikel 8, stk. 5, at markedsovervågningsmyndighederne i tilfælde af manglende overholdelse af markedsovervågningsforordningen eller af de relevante delegerede retsakter har ret til at pålægge leverandøren at dække omkostningerne til dokumentkontrol og fysisk produktprøvning.

Det foreslåede *stk. 4* supplerer bestemmelsen i energimærkningsforordningen ved at præcisere, at efter dansk ret er det udgangspunktet, at leverandøren vil blive pålagt at dække de nævnte omkostninger. Udtager tilsynsmyndigheden eksemplarer hos forhandlere med henblik på måling og kontrol, skal leverandøren af det pågældende produkt afholde alle udgifter herved. Forpligtelsen til at dække udgifterne gælder dog ikke, hvis den udførte måling og kontrol af de pågældende produkter viser, at den ansvarliges oplysninger er korrekte. I disse tilfælde afholder tilsynsmyndigheden kontrolomkostningerne. Leverandøren skal dog i alle tilfælde uden betaling stille eksemplarer af produkter til rådighed for tilsynsmyndigheden med henblik på måling og kontrol samt dække transportudgifter, der er forbundet herved.

Lovforslagets *stk. 5* er en videreførelse af energimærkningslovens § 9, stk. 5, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke målemetoder og standarder der skal anvendes ved måling og kontrol, såfremt disse ikke allerede fremgår af en delegeret retsakt eller ikke fremgår med tilstrækkelig klarhed. Sådanne regler vil så vidt muligt blive udarbejdet i overensstemmelse med internationale eller EU/EØS's målestandarder eller andre anviste standarder. Bemyndigelsen i energimærkningslovens § 9, stk. 5, er udmøntet i energimærkningsbekendtgørelsen.

I den foreslåede *stk. 5* bemyndiges ministeren endvidere til at fastsætte nærmere regler om opgørelsen af de udgifter, leverandøren skal afholde i forbindelse med udtagelse, måling, produktprøvning og kontrol, jf. den foreslåede *stk. 4*. Ved opgørelse af udgifterne medtages det tidsforbrug, der er medgået til den udførte kontrol, samt det administrative arbejde i forbindelse med kontrollen.

Den foreslåede *stk. 6*, viderefører delvist energimærkningslovens § 7. Ifølge den foreslåede bestemmelse kan energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætte regler om kontrol af energimærkning af energirelaterede produkter, som sælges ved fjernsalg, herunder salg via internettet. Bestemmelsen bemyndiger ministeren til at fastsætte regler for kontrol-

len af annoncer og af salgsmateriale, som anvendes ved salg over internettet. Dokumentationen af en forhandlers overholdelse eller manglende overholdelse af de krav, som påhviler denne, kan være vanskeligere at dokumentere, bl.a. ved salg over internettet. Der kan derfor vise sig at være behov for at fastsætte regler, som fastlægger, hvordan overtrædelse af forhandlerens forpligtelser dokumenteres.

Hjemlen vedrørende fjernsalg i energimærkningslovens § 7 er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1026 af 4. november 2011 om energimærkning af energirelaterede produkter (energimærkningsbekendtgørelsen). Det følger af bekendtgørelsens § 6, at hvis et energirelateret produkt udbydes via internettet, gennem katalog, ved postordre, telefonsalg eller på andre måder, som indebærer, at den potentielle slutbruger må formodes ikke at få lejlighed til at se det pågældende produkt udstillet, skal slutbrugeren, inden denne køber eller lejjer et produkt, gøres bekendt med alle de oplysninger, der er angivet på produktets energietiket og datablad.

Til § 4

Den foreslåede § 4 er en videreførelse af energimærkningslovens § 12, stk. 5 og 6, om tilsynsmyndighedens adgang til leverandørers og forhandleres erhvervslokaler med henblik på kontrol af energirelaterede produkters overholdelse af reglerne om energimærkning. Desuden videreføres lovens § 7 delvist.

Ifølge lovens § 12, stk. 5, har ministeren, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til leverandørers og forhandleres erhvervslokaler med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, om disse er i overensstemmelse med krav i loven og regler fastsat i medfør af loven eller en delegeret retsakt.

Ifølge lovens § 12, stk. 6, yder politiet om nødvendigt tilsynsmyndigheden bistand til gennemførelsen af bestemmelserne om adgang i stk. 5. Justitsministeren kan efter forhandlinger med energi-, forsynings og klimaministeren fastsætte regler herom.

Ifølge lovens § 7 kan ministeren fastsætte regler om butikskontrol og kontrol af energimærkning af energirelaterede produkter, der sælges ved fjernsalg, herunder salg via internettet.

Det foreslåede *stk. 1* supplerer markedsovervågningsforordningens artikel 19, stk. 1, 2. afsnit, hvorefter tilsynsmyndigheden om nødvendigt kan forlange at få adgang til de erhvervsdrivendes lokaliteter og til at tage de nødvendige stikprøver af produkterne. Bestemmelsen præciserer således, at hvis det skønnes nødvendigt, har tilsynsmyndigheden til enhver tid adgang til leverandørers og forhandleres erhvervslokaler. Det er et krav, at tilsynsmyndigheden kan fremvise behørig legitimation, men i givet fald er der ikke krav om retskendelse.

Som udgangspunkt baseres tilsynet med mærkning og datablade på den ansvarliges egenkontrol, men tilsynsmyndigheden kan ifølge den foreslåede stk. 1, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid, imod behørig legitimation og uden retskendelse kræve adgang til leverandørers og forhandleres erhvervslokaler med henblik på at kunne udtage energirelaterede produkter til måling og kontrol af, om disse er i overensstemmelse med krav i energimærkningsforordningen, de delegerede retsakter og regler fastsat i medfør af loven.

Det følger af bestemmelsen, at adgangen kun gælder erhvervslokaler og ikke bygninger eller dele af bygninger, der udelukkende anvendes til privat beboelse. Tilsynsmyndigheden har adgang til erhvervslokaler, uanset om de er ejede eller lejede. Det vil sige lokaler til lager- og udstillingsbrug m.v., hvor det skønnes nødvendigt at kræve adgang med henblik på udvælgelse af produkter til kontrol.

Det forudsættes, at adgang som hovedregel aftales med virksomheden på forhånd. Hvis virksomheden ikke vil medvirke til et sådan kontrolbesøg, eller hvis tilsynsmyndigheden vurderer, at formålet med tilsynsbesøget forspildes, hvis det forhånds anmeldes, kan tilsynsmyndigheden kræve adgang til erhvervslokaler for at udtage produkter uden retskendelse. En sådan adgang uden forhånds anmeldelse er relevant, hvis dette vurderes at være den eneste reelle mulighed for at gennemføre en effektiv kontrol. Det vil i givet fald kun være en myndighed, der kan træffe afgørelse om at anvende bestemmelserne i stk. 1. Sagkyndige virksomheder m.v., som udfører måling etc. på myndighedens vegne, kan således ikke påberåbe sig bestemmelsen.

Bestemmelserne om adgang finder anvendelse til kontrolformål, dvs. rutinemæssig stikprøvekontrol uden for strafferetsplejen. Kontrolundersøgelserne vil være omfattet af lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt.

Den foreslåede *stk. 2* sikrer, at politiet om nødvendigt kan yde tilsynsmyndigheden bistand til gennemførelsen af bestemmelserne om adgang i stk. 1. Indtil videre har det i praksis ikke været nødvendigt at bede politiet om bistand til adgang til de erhvervsdrivendes lokaler.

Ifølge den foreslåede *stk. 3* kan justitsministeren efter forhandlinger med tilsynsmyndigheden fastsætte regler om politiets bistand til gennemførelsen af bestemmelserne om adgang i stk. 1. Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af energimærkningslovens § 12, stk. 6, 2.pkt. Den gældende bemyndigelse har endnu ikke været udnyttet.

Ifølge den foreslåede *stk. 4* kan energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætte regler om tilsynsmyndighedens adgang til leverandørers og forhandleres erhvervslokaler. Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af den del af energimærkningslovens § 7, der vedrører om bemyndigelse til at fastsætte regler om adgang til erhvervslokaler (butikskontrol). Den gældende bemyndigelse er ikke udnyttet. Bemyndigelsen vil bl.a. kunne bruges til at fastsætte regler om,

hvordan tilsynsmyndigheden dokumenterer forhandleres overtrædelse af reglerne i forbindelse med tilsyn foretaget i erhvervslokalerne.

Til § 5

Den foreslåede § 5 er en delvis videreførelse af energimærkningslovens § 14 om påbud og forbud.

Efter lovens § 14, stk. 1, kan energi- forsynings- og klimaministeren påbyde, at forhold, der strider mod loven og regler fastsat i medfør af loven eller en delegeret retsakt, bringes i orden inden for en angivet frist.

Ifølge lovens § 14, stk. 2, kan ministeren udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller ibrugtages, hvis påbud efter stk. 1 ikke efterkommes.

Ifølge lovens § 14, stk. 3, kan ministeren påbyde, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har ibrugtaget det, skal tage de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet.

Ifølge lovens § 14, stk. 4, kan ministeren forbyde udstilling, salg eller udlejning af de produkter, der er omfattet af de nævnte forbud og påbud.

Ifølge lovens § 14, stk. 5, kan ministeren overfor leverandøren udstede forbud mod, at et produkt bringes i omsætning, hvis leverandøren ikke opbevarer teknisk dokumentationsmateriale eller ikke stiller det til rådighed efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i overensstemmelse med energimærkningslovens § 5, stk. 4.

Ifølge lovens § 14, stk. 6, kan ministeren i tilfælde som nævnt i stk. 5 tillige påbyde, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har ibrugtaget det, skal tage de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet.

Ifølge lovens § 14, stk. 7, skal ministeren underrette Europa-Kommissionen og de øvrige EU/EØS medlemsstater om de nævnte afgørelser om påbud og forbud. Denne bestemmelse er ikke videreført, da det fremgår af energimærkningsforordningens artikel 9, stk. 6, at markedsovervågningsmyndighederne straks underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater om de foranstaltninger, der er truffet for at forbyde eller begrænse tilgængeligheden af et produkt, for at trække produktet tilbage fra markedet eller for at tilbagekalde det.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i § 5, *stk. 1*, kan tilsynsmyndigheden påbyde, at forhold vedrørende energirelaterede produkter, der strider mod energimærkningsforordningen, delegerede retsakter, loven eller regler fastsat i medfør af loven, bringes i orden inden for en angivet frist. Herunder kan ministeren påbyde, at forholdene bringes i orden straks.

§ 5, stk. 1, supplerer energimærkningsforordningens artikel 7, stk. 4, hvorefter medlemsstaterne fastsætter sanktions- og håndhævelsesbestemmelser for overtrædelse af forordningen og af de delegerede retsakter og træffer alle nødvendige for-

anstaltninger for at sikre, at de gennemføres. Den gældende ordning med forbud og påbud med henblik på håndhævelse af reglerne om energimærkning af energirelaterede produkter anses for at opfylde kravet i forordningen om håndhævelsesbestemmelser, hvorfor bestemmelserne herom i energimærkningslovens § 14 i det væsentlige videreføres, se nærmere nedenfor.

Den foreslåede § 5, stk. 1, finder anvendelse, når tilsynsmyndigheden finder det godtgjort, at produktet eller mærkningen heraf ikke opfylder de krav, der er stillet i energimærkningsforordningen, relevante delegerede retsakter, loven eller regler fastsat i medfør af loven. Det kan for eksempel være manglende (energi)mærker på de udstillede produkter i butikkerne, hvor forhandleren vil blive påbudt at foretage den krævede mærkning af produkterne, eller manglende henvisninger til produktets energieffektivitetsklasse ved reklamer på internettet. Tilsynsmyndigheden kan endvidere påbyde leverandøren af produktet eksempelvis at udarbejde og distribuere korrekte mærker og datablade og korrigere det tekniske dokumentationsmateriale.

Ifølge energimærkningsforordningens artikel 9, stk. 2, anmoder markedsovervågningsmyndigheden virksomheden om at træffe alle fornødne afhjælpende foranstaltninger for at bruge produktet i overensstemmelse med kravene i forordningen og delegerede retsakter.

Ifølge stk. 4 sikrer forhandleren eller leverandøren, at der træffes alle de fornødne korrigerende eller restriktive foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 2 over alle berørte produkter, som vedkommende har gjort tilgængelig på EU-markedet. Pligten i stk. 4 er omfattet af påbud og forbud fra den danske tilsynsmyndighed, og manglende overholdelse heraf kan straffes i medfør af den foreslåede § 12, stk. 1, nr. 10.

Den foreslåede stk. 1 er skærpet i forhold til den gældende § 14, stk. 1, idet tilsynsmyndigheden som noget nyt kan påbyde, at forholdene bringes i orden straks og ikke blot inden for en angivet frist. Skærpelsen er begrundet i energimærkningsforordningens artikel 9, stk. 2, hvorefter tilsynsmyndigheden straks anmoder leverandøren eller forhandleren om at træffe alle fornødne afhjælpende foranstaltninger for at bringe produktet i overensstemmelse med kravene eller om nødvendigt at trække produktet tilbage fra markedet inden for en rimelig tidsfrist, som tilsynsmyndigheden fastsætter i forhold til risikoens art.

Ifølge den foreslåede *stk. 2* kan tilsynsmyndigheden udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller tages i brug, hvis en leverandør eller forhandler ikke efterkommer et påbud efter stk. 1.

Det betyder, at hvis der foreligger tilstrækkelig dokumentation for, at et energirelateret produkt eller mærkningen heraf ikke er i overensstemmelse med energimærkningsforordningen, en relevant delegeret retsakt, loven eller regler fastsat i medfør af loven, kan tilsynsmyndigheden i medfør af det

foreslåede *stk. 2* udstede forbud mod at produktet bringes i omsætning eller ibrugtages. Tilstrækkelig dokumentation vil typisk foreligge, når et akkrediteret laboratorium har testet produktet i overensstemmelse med gældende standarder for test af den pågældende produkttype og fundet, at de relevante regler ikke er overholdt.

Bestemmelsen gælder for enhver, som bringer energirelaterede produkter i omsætning, dvs. alle omsætningsled og enhver, der ibrugtager produktet. Forbuddet vil være gældende indtil, det er dokumenteret over for tilsynsmyndigheden, at produktet er bragt i overensstemmelse med den for produktet gældende delegerede retsakt og regler fastsat i medfør af loven.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* kan tilsynsmyndigheden udstede påbud om, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har taget det i brug, skal tage de fornødne skridt til at trække produktet tilbage fra markedet. Det vil sige, at leverandøren påbydes at sikre, at de produkter, der er tilgængelige for - men endnu ikke er erhvervet af - slutbrugerne, returneres til leverandøren. Ved et sådant indgreb kan det sikres, at et markedsføringsforbud bliver gennemført effektivt.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 4* kan tilsynsmyndigheden forbyde enhver at udstille, sælge eller udleje de produkter, der er omfattet af forbud og påbud efter *stk. 2* og *3*.

Bestemmelsen henvender sig hovedsagligt til forhandlere, der har produkter på lager, som har fejlet i test m.v. Tilsynsmyndigheden kan forbyde, at disse produkter udstilles, sælges eller udlejes, indtil leverandøren har ændret produktet eller mærket og databladet og fremsendt nye mærker og datablade, eller indtil leverandøren har trukket produktet tilbage.

Det foreslåede *stk. 5* er en videreførelse af energimærkningsloven § 14, *stk. 5*.

Efter den foreslåede bestemmelse kan tilsynsmyndigheden udstede et forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller ibrugtages, hvis leverandøren ikke efter anmodning har givet alle de oplysninger, som er nødvendige for tilsynsmyndighedens varetagelse af tilsynet, jf. § 2, *stk. 3*. Da der i medfør af energimærkningsforordningen fra 1. januar 2019 er krav om indlæsning af oplysninger i produkt-databasen, er bestemmelsen udvidet, således at tilsynsmyndigheden kan udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller tages i brug, hvis leverandøren undlader at indlæse og opbevare oplysningerne i produkt-databasen i overensstemmelse med forordningens bestemmelser i artikel 4, *stk. 1-2* og *6*, og artikel 12, *stk. 5*. Det samme gælder, hvis oplysninger ikke stilles til rådighed for tilsynsmyndighederne i overensstemmelse med artikel 12, *stk. 6* og artikel 20, *stk. 3*, se nærmere om produkt-databasen i de almindelige bemærkninger.

Et forbud mod at bringe et produkt i omsætning vil således blandt andet kunne udstedes, hvis leverandøren undlader at

opbevare den tekniske dokumentation for en model af et produkt i produkt-databasen i 15 år efter, at sidste enhed af denne model er bragt i omsætning, jf. energimærkningsforordningen artikel 4, *stk. 6*. Ligeledes kan forbud gives, hvis leverandøren undlader at stille oplysninger, som ikke er tilgængelige i produkt-databasens offentlige del, til rådighed for tilsynsmyndigheden eller Europa-Kommissionen, jf. forordningens artikel 12, *stk. 6*.

Det foreslåede *stk. 6* er en videreførelse af energimærkningslovens § 14, *stk. 6*. Det fremgår af den foreslåede bestemmelse, at efterkommer en leverandør ikke et påbud efter *stk. 5*, kan tilsynsmyndigheden tillige udstede påbud om, at den leverandør, der har bragt produktet i omsætning eller har taget det i brug, skal tage fornødne skridt til at trække et produkt tilbage fra markedet. Påbuddet kan udstedes, hvis leverandøren ikke efter anmodning har givet alle de oplysninger, som er nødvendige for tilsynsmyndighedens varetagelse af tilsynet, jf. § 2, *stk. 3*. Ligeledes kan tilsynsmyndigheden udstede forbud mod, at et energirelateret produkt bringes i omsætning eller tages i brug, hvis leverandøren undlader at indlæse og opbevare oplysningerne i produkt-databasen i overensstemmelse med energimærkningsforordningens bestemmelser i artikel 4, *stk. 1-2* og *6*, og artikel 12, *stk. 5*. Det samme gælder, hvis oplysninger ikke stilles til rådighed for tilsynsmyndighederne i overensstemmelse med artikel 12, *stk. 6* og artikel 20, *stk. 3*, se nærmere om produkt-databasen i de almindelige bemærkninger.

Til § 6

Den foreslåede § 6 er en uændret videreførelse af § 11 i energimærkningsloven.

Ifølge lovens § 11, *stk. 1*, kan energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., der henvises til i regler fastsat i medfør af loven, ikke indføres i Lovtidende.

Ifølge lovens § 11, *stk. 2*, fastsætter ministeren regler om, hvorledes oplysninger om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. *stk. 1*, kan fås.

Der findes en enslydende bestemmelse i bl.a. § 8 a i eco-designloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1068 af 15. september 2010, og en række andre love på klima- og energiområdet.

Med det foreslåede *stk. 1* bemyndiges energi-, forsynings- og klimaministeren til efter en konkret vurdering af særligt de ophavsretlige aspekter at fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger og produkter m.v., der henvises til i regler fastsat i medfør af loven, ikke indføres i Lovtidende.

De internationale vedtagelser vedrører typisk test eller målestandarder som specificerer, hvordan et konkret produkts energiforbrug fastlægges.

De relevante tekniske specifikationer er primært standarder, normer, klassificeringer eller kodeks m.v., udarbejdet af nationale eller internationale standardiseringsorganer som f.eks. Dansk Standard (DS), International Electrotechnical Commission (IEC), European Committee for Standardization (CENELEC) og European Committee for Standardization (CEN). Det må påregnes, at der i forbindelse med den kommende EU-regulering for energirelaterede produkter kan blive henvist til en række af disse standarder.

Det foreslås i *stk. 2*, at energi, forsynings- og klimaministeren fastsætter regler om, hvorledes oplysning om indholdet af de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer i stedet kan fås.

Bemyndigelsen i energimærkningslovens § 11 er udnyttet i bekendtgørelse om energimærkning af energirelaterede produkter, § 8, stk. 4. Det forventes, at en tilsvarende bestemmelse videreføres, efter lovforslaget er trådt i kraft.

Til § 7

Bestemmelsen er en videreførelse af energimærkningslovens § 13, stk. 2-4.

Ifølge lovens § 13, stk. 2, kan energi-, forsynings- og klimaministerens efter forhandling med vedkommende minister bemyndige andre statslige myndigheder til at udføre nærmere angivne beføjelser, der i loven er tillagt ministeren.

Ifølge lovens § 13, stk. 3, kan ministeren bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udføre nærmere angivne beføjelser vedrørende tilsyn, kontrol af energirelaterede produkter og sekretariatsbistand til ministeren. Institutionen kan ikke træffe bestemmelse om adgang efter § 12, stk. 5, (adgang til leverandørens erhvervslokaler) eller træffe afgørelse efter § 14 (påbud og forbud).

Ifølge lovens § 13, stk. 4, fører ministeren tilsyn med varetagelsen af opgaver, som efter *stk. 3* er henlagt til en institution mv.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 1*, kan energi-, forsynings- og klimaministerens bemyndige andre statslige myndigheder uden for ressortområdet til at udføre nærmere angivne beføjelser, som ved loven er tillagt ministeren eller den ministeren bemyndiger hertil. Det vil ske efter forhandling med pågældende ressortminister. Delegationen vil efter omstændighederne omfatte sagsbehandling eller kompetence til at træffe afgørelser i nærmere bestemt omfang.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* kan erhvervsministeren delegerer opgaver til en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed.

Opgaver omfattet af *stk. 2* vil omfatte praktiske opgaver i forbindelse med tilsyn og kontrol af energirelaterede pro-

dukter, som omfattes af regler i lovforslaget eller i delegerede retsakter, samt sekretariatsbistand til tilsynsmyndigheden. Den 1. januar 2011 blev der oprettet et eksternt sekretariat til varetagelse af en væsentlig del af de nævnte opgaver sammen med tilsvarende opgaver i medfør af eco-designloven.

Udførelsen af opgaver vedrørende måling og prøvning vil blive udført af sagkyndige virksomheder på disse områder. Udførelsen af tilsynsaktiviteterne over for leverandører m.fl. vil i så vid udstrækning som muligt blive koordineret med tilsvarende tilsynsaktiviteter efter eco-designloven.

Alle virksomheder, der opfylder en række objektive krav, vil kunne opnå erhvervsministerens godkendelse til at udføre henholdsvis kontrolmålinger og kontrol- og tilsynsopgaver. De objektive krav opstilles af ministeren for eksempel i forbindelse med udarbejdelse af udbudsmaterialet, når opgaven sendes i offentligt udbud.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* fører erhvervsministeren tilsyn med varetagelsen af opgaver, som henlægges til en sagkyndig institution m.v. som nævnt i *stk. 2*. Ved indgåelse af aftalen med den pågældende institution vil opgaver og forholdet til tilsynsmyndigheden blive fastlagt.

Det er Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt at videreføre de gældende regler om delegation. Herved får erhvervsministeren mulighed for at delegerer sine beføjelser efter loven til en anden myndighed eller en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed. Formålet er bl.a. at kunne inddrage sagkyndig kompetence ved administration af regler fastsat i medfør af loven, etablere en fleksibel og enkel administration, få udført kontrolopgaver af teknisk art og få tilrettelagt og udført informationsopgaver m.v.

Til § 8

De foreslåede bestemmelser i § 8 er en videreførelse af energimærkningslovens § 15 om offentliggørelse af resultater af tilsyn og afgørelser.

Ifølge lovens § 15, stk. 1, kan ministeren offentliggøre resultater af tilsyn og afgørelser truffet efter § 14, stk. 1-4.

Ifølge lovens § 15, stk. 2, kan ministeren fastsætte nærmere regler om offentliggørelse af tilsynsresultater og afgørelser som nævnt i *stk. 1*. Ministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse af navne på produkter og fysiske og juridiske personer, hvis produkter er kontrolleret, og af resultater af tilsyn og afgørelser i henhold til *stk. 1*.

Ifølge lovens § 15, stk. 3, kan ministeren fastsætte regler om formen for offentliggørelse, herunder om, at offentliggørelse kan ske elektronisk og om omfanget af materialet, der offentliggøres.

Ifølge lovens § 15, stk. 4, kan ministeren videregive oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v.

En lignende bestemmelse findes også i eco-designlovens § 12, som er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1274 af 19. november 2010 om miljøvenligt design af energirelaterede produkter.

Energimærkningslovens § 15 er udmøntet i bekendtgørelse om energimærkning af energirelaterede produkter, §§ 12-15.

Efter det foreslåede *stk. 1* kan tilsynsmyndigheden offentliggøre resultater af tilsyn og afgørelser truffet efter § 5, stk. 1-6.

Formålet med offentliggørelsen af tilsynsresultater er at sikre, at forbrugeren får mulighed for at træffe et oplyst valg, når denne indkøber energirelaterede produkter. Endvidere fremgår det af markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, at markedsovervågning skal sikre, at offentligheden informeres på behørig vis om produkter, som ikke er i overensstemmelse med gældende krav.

Efter forvaltningslovens § 27 har den der virker inden for den offentlige forvaltning tavshedspligt med hensyn til oplysninger om enkeltpersoners private forhold. Da resultater og afgørelser i henhold til stk. 1 kan vedrøre fysiske personer, fraviger den foreslåede § 8 således forvaltningslovens § 27. Begrundelsen herfor er, at offentliggørelse med navns nævnelse af leverandører og forhandlere, som ikke overholder reglerne om energimærkning, vurderes at have en væsentlig præventiv effekt og dermed vil kunne bidrage til at sikre overholdelse af reglerne om energimærkning. Det er essentielt for beskyttelsen af forbrugeren, at denne kan stole på de oplysninger, der er påsat de energirelaterede produkter, og at forbrugeren kan stole på, at forhandleren overholder gældende lovgivning på området. Bestemmelsen medvirker til at sikre, at der stilles korrekt information til rådighed for forbrugeren og vil på denne måde beskytte forbrugeren mod at træffe forkerte valg på baggrund af en forkert mærkning af de energirelaterede produkter.

Endvidere er formålet med den foreslåede bestemmelse at beskytte selve mærket mod, at dets integritet formindskes ved misbrug, ligesom der foreligger et beskyttelseshensyn i forhold til de virksomheder, der overholder lovgivningen.

Desuden supplerer den foreslåede bestemmelse markedsovervågningsforordningens artikel 19, stk. 5, hvoraf den fremgår, at markedsovervågningsmyndighederne skal respektere fortrolighedskrav, når det er nødvendigt for at beskytte forretningshemmeligheder eller for at beskytte personoplysninger i henhold til national lovgivning, dog altid med det forbehold, at oplysninger i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningen så vidt mulig skal offentliggøres for at beskytte brugernes interesse.

På den anden side er det også klart, at forhandleren eller leverandøren har en beskyttelsesinteresse i forhold til sin virksomhed eller person.

Offentliggørelse af oplysninger om virksomhedens forhold vil kunne have betydning for virksomhedens drift. Virksomheden har dog en mulighed for at selv at regulere sin beskyttelsesinteresse, da det kun er overtrædelse af lovgivningen, der har indflydelse på beskyttelsesinteressen i forhold til energimærkningen.

Om forholdet til databeskyttelsesloven, se de almindelige bemærkninger, afsnit 4.

Efter det foreslåede *stk. 2* kan tilsynsmyndigheden videregive oplysninger om resultater af tilsyn til andre danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner m.v. Videregivelse af oplysninger vil ske for at sikre håndhævelse af lovforslaget, forordningen og de delegerede retsakter. Bestemmelsen omfatter tilsvarende oplysninger som den danske tilsynsmyndighed modtager fra andre offentlige danske eller udenlandske myndigheder eller sagkyndige institutioner.

Det foreslåede *stk. 3* er en sammenskrivning af energimærkningslovens § 15, stk. 2 og 3. Efter det foreslåede *stk. 3* kan energi-, forsynings- og klimaministerens fastsætte nærmere regler om at offentliggøre resultater af tilsynet og afgørelser, der er truffet efter § 5, stk. 1-6. Ministeren kan i den forbindelse fastsætte regler om offentliggørelse af navne på produkter og fysiske og juridiske personer i forbindelse med offentliggørelse efter stk. 1. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om formen for offentliggørelse, herunder om at offentliggørelse kan ske elektronisk og om omfanget af materialet, der offentliggøres. Offentliggørelse vil f.eks. kunne foregå ved udsendelse af en pressemeddelelse eller elektronisk på en relevant hjemmeside.

Det forventes, at energi-, forsynings- og klimaministerens vil fastsætte regler om, at offentliggørelsen skal indeholde oplysninger om:

- 1) Navn og adresse på producenten eller repræsentanten.
- 2) En beskrivelse af modellen, således at denne kan identificeres entydigt.
- 3) Tidspunkt og stedet for kontrollen.
- 4) Resultatet af kontrollen.
- 5) Oplysning om, hvorvidt der er meddelt forbud eller påbud samt begrundelsen herfor.
- 6) Navne på de fysiske og juridiske personer, som forbudet eller påbuddet er rettet til.

Efter bestemmelsens sidste punktum kan energi-, forsynings- og klimaministerens fastsætte regler om formen for og omfanget af offentliggørelse.

Det fremgår af energimærkningsforordningen og markedsovervågningsforordningen, at målene for den pågældende forordning skal opnås i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Der skal således ske en afvejning af hensynet til den pågældende virksomhed over for væsentligheden af, at offentligheden bliver bekendt med resultatet af kontrollen ved vurderingen af, hvor omfattende en offentliggørelse bør være i det enkelte tilfælde.

Det konkrete arbejde vedrørende offentliggørelse og videregivelse af oplysninger vil blive tilrettelagt under hensyntagen til Datatilsynets vejledninger herom. Der vil blive draget omsorg for, at urigtige eller vildledende oplysninger snarest muligt slettes eller berigtiges.

Til § 9

Den foreslåede § 9 er en videreførelse af energimærkningslovens § 16, med undtagelse af § 16, stk. 1, som foreslås ophævet.

Ifølge lovens § 16, stk. 1, kan ministeren fastsætte regler om, at offentlige institutioner og virksomheder ved indkøb af produkter, der er omfattet af delegerede retsakter, hvis det er omkostningseffektivt, økonomisk gennemførligt og teknisk formålstjenligt, kun køber produkter, der hører til den højeste energieffektivitetsklasse.

Ifølge lovens § 16, stk. 2, kan ministeren fastsætte regler om, at den højeste energieffektivitetsklasse tilstræbes, når staten yder incitament, der retter sig mod produkter omfattet af en delegeret retsakt.

Ifølge lovens § 16, Stk. 3, kan ministeren fastsætte regler om, at der ved statslige incitament efter stk. 2 kan fastsættes en højere ydeevne end grænseværdien for den højeste energieffektivitetsklasse.

Den gældende § 16, stk. 1 er en implementering af artikel 9, stk. 1 i direktiv 2010/30/EF, hvorefter ordregivende myndigheder ved offentlige indkøb skulle bestræbe sig på kun at købe produkter, der hørte til den højeste energieffektivitetsklasse. Artiklen blev ophævet ved EU's energieffektivitetsdirektiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012. EU-bestemmelserne om energieffektive indkøb følger herefter af energieffektivitetsdirektivets artikel 6, der er gennemført i lov om fremme af besparelser i energiforbruget ved ændringslov nr. 345 af 8. april 2014. På den baggrund foreslås § 16, stk. 1, ophævet. Muligheden for at fastsætte regler efter § 16, stk. 1, er ikke udnyttet.

Ifølge det foreslåede *stk. 1* kan ministeren fastsætte regler om offentlige incitament vedrørende et energirelateret produkt omfattet af en relevant delegeret retsakt. I den forbindelse skal ministeren fastsætte regler om, at offentlige incitament rettes mod de to bedste energieffektivitetsklasser, som gælder for et væsentligt antal produkter. Ministeren kan dog i stedet fastsætte regler om, at offentlige incitament rettes mod bedre klasser, som er fastsat i den relevante delegerede retsakt.

Det foreslåede stk. 1 supplerer artikel 7, stk. 2, i energimærkningsforordningen, hvoraf de fremgår, at når medlemsstaterne skaber incitament i forbindelse med et produkt, der er nærmere specificeret i en delegeret retsakt, skal disse incitament være rettet mod de to bedste af de energieffektivitetsklasser, der omfatter et væsentligt antal produkter, eller bedre klasser, som er fastsat i den relevante delegerede

retsakt. Det følger af forordningens betragtning nr. 34, at det står medlemsstaterne frit for at beslutte, af hvilken art sådanne incitament skal være. Det fremgår herunder, at incitamenterne bør være i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler og, at de ikke bør skabe urimelige hindringer for markedsadgang.

Offentlige incitament skal forstås meget bredt og kan således eksempelvis være støtteordninger, rabatordninger eller eksempelvis kampagner til promovning af specielle produkter.

Det fremgår af bestemmelsen, at ministeren ved fastsættelse af regler om offentlige incitament har to muligheder for specificering af, hvilke energieffektivitetsklasser, der er omfattet. Enten rettes incitamenterne mod de to bedste klasser inden for en bestemt produktgruppe. Det vil sige ikke nødvendigvis de to højeste klasser på energimærkningsskalaen, som produkterne kan mærkes med i henhold til den delegerede retsakt. Eller ministeren kan fastsætte, at incitamentet skal rettes mod bedre klasser. Det forventes ikke, at ministeren altid vil fastsætte, at incitamenterne skal rette sig mod de bedste klasser, idet der f.eks. kan være tale om, at disse er uforholdsmæssigt dyre i forhold til energibesparelsen. Fastsættelse af bedre klasser, end der gælder for et væsentligt antal produkter, skal ske under forudsætning af, at der ikke skabes urimelige hindringer for markedsadgang. Den foreslåede bestemmelse supplerer forordningens artikel 7, stk. 2, ved, at den bemyndiger ministeren til at fastsætte nærmere regler med henblik på at fremme energibesparende produkter. Ministeren har ind til videre ikke udnyttet bemyndigelsen i gældende lov.

Efter det foreslåede *stk. 2* kan ministeren fastsætte regler om, at der ved offentlige incitament efter stk. 1 kan fastsættes en højere ydeevne end grænseværdien for den højeste energieffektivitetsklasse. Det giver mulighed for kun at yde incitament til de allerbedste produkter og til at stimulere udviklingen af nye teknologiske løsninger. Herved sikres også muligheden for at fremme de mest energieffektive teknologier i tilfælde, hvor den teknologiske udvikling og markedet har overhalet reguleringen.

Det forventes, at den foreslåede bestemmelse vil blive brugt til at promovere energirelaterede produkter med nærmere definerede høje energieffektivitetsklasser.

Til § 10

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af energimærkningslovens § 3, hvorefter energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område.

Ifølge den foreslåede § 10 kan ministeren fastsætte regler eller træffe bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om energimærkning af energirelaterede produkter.

Ordlyden af den gældende bestemmelse er i den foreslåede § 10 ændret for at præcisere, at ikke kun forordninger og direktiver, men også beslutninger på EU-niveau kan danne grundlag for ministerens fastsættelse af regler eller bestemmelser. Der er ikke ved den nye ordlyd tilsigtet ændring af indholdet i bestemmelsen.

Bemyndigelsen tænkes anvendt ved mindre ændringer eller justeringer af energimærkningsforordningen, herunder markedsovervågningsforordningens artikel 16 til 29, eller gennemførelse af andre retsakter, der overvejende er af teknisk karakter.

Til § 11

Den foreslåede § 11 viderefører energimærkningslovens § 21 om klageadgang.

Ifølge lovens § 21, stk. 1, behandler Energiklagenævnet klager over afgørelser truffet af klima- og energiministeren eller transportministeren efter loven og efter regler fastsat i medfør af loven.

Ifølge lovens § 21, stk. 2, skal klage være indgivet skriftligt til Energiklagenævnet, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt.

Ifølge lovens § 21, stk. 3, kan afgørelser som nævnt i stk. 1 ikke indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger.

Ifølge lovens § 21, stk. 4, kan energi-, forsynings- og klimaministeren eller transportministeren fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage og afskæring af klageadgang.

Ifølge lovens § 21, stk. 5, kan energi-, forsynings- og klimaministeren eller transportministeren fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under vedkommende ministerium, hvortil ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven, ikke kan indbringes for vedkommende minister.

Efter det foreslåede *stk. 1* er det Energiklagenævnet, der behandler klager over afgørelser truffet af tilsynsmyndigheden efter loven og efter regler fastsat i medfør af loven. Energiklagenævnet er uafhængigt af energi-, forsynings- og klimaministeren.

Det foreslåedes *stk. 1* viderefører således energimærkningslovens § 21, stk. 1, hvorefter klager over tilsynsmyndighedens afgørelser kan påklages til Energiklagenævnet og ikke til andre administrative myndigheder.

Efter *stk. 2* er der en frist for klager til Energiklagenævnet på 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt. Klagefristen regnes fra det tidspunkt, hvor meddelelsen er kommet frem. Klagen skal være kommet frem inden udløbet af klagefristen. Fristen udløber 4 uger senere på samme ugedag, som afgørelsen er nået frem. Når klagefristens sidste dag falder på en lørdag eller helligdag, anses fristen først at udløbe på den efterfølgende hverdag.

Ifølge *stk. 3* kan en afgørelse, som er indbragt for Energiklagenævnet, ikke indbringes for domstolene, før Energiklagenævnets afgørelse foreligger.

Efter det foreslåede *stk. 4* bemyndiges energi, forsynings- og klimaministeren til at fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage og afskæring af klageadgang. Der vil kunne fastsættes regler om afskæring af klager i afgørelser af mindre væsentlig betydning, f.eks. sager, der har en mindre økonomisk betydning. Der vil dog som hovedregel skulle bestå et to instans princip, der kun vil være afskåret i få sager, der er af mindre væsentlig betydning.

Reglerne i energimærkningsbekendtgørelsen om klage forventes videreført. Der tale om bestemmelser om, at klage skal være indgivet skriftligt inden 4 uger efter, at afgørelse er meddelt, at søgsmål til prøvelse af afgørelser skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt, og at afgørelser ikke kan indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger.

Ifølge *stk. 5* kan energi-, forsynings- og klimaministeren fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under vedkommende ministerium, hvortil ministeren har henlagt sine beføjelser efter loven, jf. § 7, ikke kan indbringes for vedkommende minister. Den almindelige klageadgang til Energiklagenævnet vil fortsat bestå.

Det er Energi-, Forsynings- og Klimaministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt at videreføre de gældende regler om klage. Det er vurderingen, at Energiklagenævnet fortsat vil være rette klageinstans for afgørelser truffet efter denne lov og regler fastsat i medfør af loven.

Til § 12

Den foreslåede § 12 er en videreførelse af energimærkningslovens §§ 22-24 og 25, stk. 1, om straf. Den foreslåede bestemmelse udvider dog området for straf, da den også gælder straf for blandt andet unkladelse af at indlæse de nødvendige oplysninger i produkt databasen. For nærmere om produkt databasen, se de almindelige bemærkninger.

Lovens § 22 vedrører straf af leverandøren. Således straffes med bøde den, der som leverandør af energirelaterede produkter

1) unklader at udarbejde og levere energietiket eller datablad som foreskrevet i § 5, stk. 1, eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger heri,

2) unklader at levere energietiketter eller datablade til en forhandler som foreskrevet i § 6, stk. 3,

3) unklader at udarbejde teknisk dokumentation eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger heri, jf. § 5, stk. 1,

4) unklader at opbevare teknisk dokumentationsmateriale efter § 5, stk. 1, i mindst 5 år efter at det sidste eksemplar af det relevante produkt er fremstillet, eller unklader at stille en

elektronisk udgave af det tekniske dokumentationsmateriale til rådighed inden for 10 dage efter en anmodning herom fra tilsynsmyndigheden, jf. § 5, stk. 4,

5) overtræder § 8, stk. 1 eller 2, (vildledende mærkning),

6) undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter § 12, stk. 3, eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, eller

7) undlader at efterkomme påbud eller overtræder forbud efter § 14, stk. 1-4, eller undlader at efterkomme påbud efter § 18, stk. 5.

Lovens § 23 vedrører straf af forhandleren. Således straffes med bøde den, der som forhandler af energirelaterede produkter undlader at forsyne et produkt med energietiket (mærke) eller datablad, undlader at give kunden mulighed for at gøre sig bekendt med databladet eller undlader at give tilsynsmyndigheden oplysninger om, hvorfra forhandleren har erhvervet et energirelateret produkt, som er omfattet af en delegeret retsakt.

Ifølge lovens § 24 straffes med bøde den, der anvender en energietiket i strid med § 8, hindrer adgang til udtagelse af produkter til måling og kontrol eller undlader at efterkomme påbud eller forbud efter § 14, stk. 1-4.

I den foreslåede § 12, *stk. 1*, er §§ 23 og 24 slået sammen. I de enkelte bestemmelser nævnes de specifikke forordningsbestemmelser, som straffes ved overtrædelse.

Efter det foreslåede stk. 1, *nr. 1*, straffes med bøde den, der som leverandørens ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 3, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2, 3, 4 eller 5. Derved videreføres straffebestemmelserne i forbindelse med pligten til at levere mærke og datablad (energimærkningsforordningens artikel 3, stk. 1, 1., og 3. pkt., og stk. 2) og pligten til at udarbejde korrekt og nøjagtig teknisk dokumentation (artikel 3, stk. 3.). Endvidere straffes overtrædelse af pligten til at indhente samtykke fra kunden til ændringer, som vil forringe parametrene for energieffektivitetsmærket (artikel 3, stk. 4). Desuden straffes den leverandør, der sælger produkter, som ændrer ydelsen, når det bliver testet (artikel 3, stk. 5).

Efter det foreslåede stk. 1, *nr. 2*, straffes med bøde den, der som leverandør ikke overholder sin forpligtelse til at indlæse de nødvendige oplysninger i produkt databasen i henhold til artikel 4, stk. 1-2, stk. 4, 2. pkt., stk. 6, 1. pkt. og artikel 12, stk. 5, og bilag I, stk. 1 og stk. 3. Bestemmelsen er ny og er indsat som en konsekvens af forordningens indførelse af en produkt database og tilhørende forpligtelser pr. 1. januar 2019.

Efter det foreslåede stk. 1, *nr. 3*, straffes med bøde den, der som forhandler ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 5. Derved videreføres bestemmelserne om straf af forhandleren for manglende overholdelse af pligten til at forsyne et produkt med mær-

ke eller datablad og pligten til at give kunden mulighed for at gøre sig bekendt med databladet, jf. energimærkningsforordningens artikel 5.

Efter det foreslåede stk. 1, *nr. 4*, straffes med bøde den, der som leverandør eller forhandler ikke overholder sine forpligtelser i henhold til energimærkningsforordningens artikel 6. Derved straffes blandt andet vildledende mærkning og manglende henvisning til produktets energieffektivitetsklasse i reklamer eller teknisk salgsmateriale.

Efter det foreslåede stk. 1, *nr. 5*, straffes med bøde den, der som leverandør undlader at afgive oplysninger, som vedkommende er forpligtet til at give efter § 2, stk. 3, eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger. Derved videreføres energimærkningslovens § 22, *nr. 6*, om straf for undladelse af at afgive oplysninger til brug for tilsyn eller afgivelse af urigtige oplysninger.

Efter det foreslåede stk. 1 *nr. 6*, straffes med bøde den, der som leverandør hindrer adgang til udtagelse af produkter, jf. § 4, stk. 1. Derved videreføres energimærkningslovens § 22, *nr. 7*, om straf for hindring af adgang til tilsynsmyndighedens udtagelse af produkter til måling og kontrol.

Efter det foreslåede stk. 1 *nr. 7*, straffes med bøde den, der som forhandler eller kunde undlader at afgive oplysninger om, hvorfra et energirelateret produkt, som er omfattet af en delegeret retsakt, jf. § 2, stk. 4 og 5, er erhvervet. Derved videreføres energimærkningslovens § 23, *nr. 3*, om straf for undladelse af at afgive oplysninger om, hvorfra forhandleren har erhvervet produktet.

Efter det foreslåede stk. 1, *nr. 8*, straffes med bøde den, der som leverandør undlader at efterkomme anmodning om data i henhold til energimærkningsforordningens artikel 12, stk. 6. Der er tale om en ny strafbestemmelse, som indføres i forbindelse med indførelsen af produkt databasen, jf. energimærkningsforordningens artikel 12. Ifølge den foreslåede bestemmelse straffes den leverandør, som undlader at efterkomme tilsynsmyndighedens eller Kommissionens anmodning om andre data end de obligatoriske specifikke dele af den tekniske dokumentation i produkt databasen eller data, som ikke er tilgængelige i databasens offentlige del.

Efter det foreslåede stk. 1, *nr. 9*, straffes med bøde den, der som leverandør undlader at stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed inden for 10 dage efter anmodning herom i henhold til energimærkningsforordningens artikel 20, stk. 3. Bestemmelsen er en følge af energimærkningsforordningens artikel 20, stk. 3, hvoraf det fremgår, at for produkter bragt i omsætning inden 1. august 2017, skal leverandøren i fem år efter, at den sidste enhed blev fremstillet, stille en elektronisk udgave af den tekniske dokumentation til rådighed inden for 10 dage efter anmodningen fra tilsynsmyndigheden eller kommissionen, jf. artikel 12, stk. 6.

Efter det foreslåede stk. 1, *nr. 10*, straffes med bøde den, der som leverandør, forhandler eller kunde ikke efterkommer

påbud eller forbud efter § 5. Derved er der hjemmel til straf for enhver manglende efterkommelse af påbud eller forbud udstedt af tilsynsmyndigheden, jf. § 5.

Efter det foreslåede *stk. 2* kan energi-, forsynings- og klimaministeren i regler, der fastsættes i medfør af denne lov, fastsætte bødestraf for overtrædelse af disse regler. Bestemmelsen er en videreførelse af energimærkningslovens § 25, stk. 1, som er udmøntet i energimærkningsbekendtgørelsens § 17.

Det forventes, at gældende praksis, hvorefter der idømmes bøder i størrelsesordenen 15.000 kr. til 25.000 kr., videreføres.

Det fremgår af energimærkningslovens § 25, stk. 2, at er der ved en overtrædelse opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens kapitel 9. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder eventuel tillægsbøde. Denne bestemmelse videreføres ikke i lovforslaget, da dette allerede gælder i medfør af reglerne i straffeloven.

Til § 13

Efter den foreslåede § 13 kan der pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5. Dette er en videreførelse af energimærkningslovens § 25, stk. 3.

Til § 14

Efter den foreslåede *stk. 1*, træder loven i kraft den 1. januar 2019.

Det foreslås i *stk. 2*, at den foreslåede lov ikke skal gælde for energirelaterede produkter, der er bragt i omsætning eller taget i brug før 1. januar 2019. For sådanne produkter finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Energimærkningsforordningen viderefører i det væsentlige de allerede gældende regler på området. De regler, der videreføres, håndhæves efter energimærkningsloven ind til ikrafttrædelsen af den foreslåede lov fsva. produkter, der er bragt i omsætning i denne overgangsperiode. Enkelte bestemmelser i forordningen er nye og vil ikke kunne håndhæves fsva. produkter, der er bragt i omsætning i overgangsperioden. I den forbindelse bemærkes, at de nye regler om forpligtelser i forbindelse med produkt databasen først træder i kraft samtidig med den foreslåede lov den 1. januar 2019. Det er vurderet at have begrænsede konsekvenser, at enkelte bestemmelser forordningen ikke kan håndhæves i overgangsperioden.

Efter det foreslåede *stk. 3* ophæves energimærkningsloven, dvs. pr. 1. januar 2019.

Ifølge det foreslåede *stk. 4* forbliver regler fastsat i henhold til gældende lov i kraft, ind til de ophæves eller erstattes af regler fastsat efter den foreslåede lov eller afløses af delegerede retsakter. Det betyder, at de bekendtgørelser, der er ud-

stedt med hjemmel i energimærkningsloven, forbliver i kraft efter energimærkningslovens ophævelse, indtil de erstattes eller ophæves.

Til § 15

Til nr. 1

Energimærkningsloven implementerer EU's direktiv 2010/30/EU af 19. maj 2010 om angivelse af energirelaterede produkters energi- og ressourceforbrug ved hjælp af mærkning og standardiserede produktoplysninger (energimærkningsdirektivet) og delegerede retsakter samt Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstofføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler.

Idet energimærkningsdirektivet ophæves og erstattes af EU's forordning nr. 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU (energimærkningsforordningen), foreslås det med dette lovforslag at ophæve den gældende energimærkningslov og i stedet indføre den foreslåede lov med supplerende bestemmelser til den nye forordning.

Energimærkningsforordningen regulerer ikke energimærkning af transportmidler, og de bestemmelser i energimærkningsloven, der omhandler transportmidler, foreslås derfor videreført i færdselsloven. Der foreslås med overførslen af reglerne som udgangspunkt ikke materielle ændringer i forhold til de gældende bestemmelser i energimærkningsloven, og den gældende retstilstand foreslås således i det væsentligste videreført. Der henvises til lovforslagets afsnit 1.

Til nr. 2

Reglerne om energimærkning af transportmidler fremgår efter gældende ret af energimærkningslovens kapitel 5 (§§ 17-20). Disse regler videreføres med lovforslagets § 15, nr. 2-6, i det væsentligste uændret i færdselsloven, der ikke i øvrigt indeholder bestemmelser om energimærkning af transportmidler.

Energimærkningslovens § 17, indeholder hjemmel for transport-, bygnings- og boligministeren til at fastsætte regler om energimærkning af køretøjer. I henhold til § 17, stk. 2, kan transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler om, hvordan oplysningerne om energimærkning skal gives, når et køretøj er udstillet, og når et køretøj sælges ved fjernsalg.

Energimærkningslovens § 17, stk. 3, fastsætter regler om, at transport-, bygnings- og boligministeren kan kræve dokumentation for rigtigheden af de i energimærkningslovens § 17, stk. 1 og 2, nævnte oplysninger. Reglerne om energimærkning omfatter ikke brugte køretøjer, jf. energimærkningslovens § 17, stk. 4. De køretøjer, der skal mærkes i henhold til energimærkningslovens regler, må ikke forsynes med anden mærkning, jf. energimærkningslovens § 17, stk. 5.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, stk. 1, 1. pkt., kan transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler om, at motordrevne køretøjer ved mærkning og på anden standardiseret måde skal være forsynet med oplysninger om energiforbrug og andre oplysninger af betydning for slutforbrugerne. Bestemmelsen omfatter ikke brugte motordrevne køretøjer, jf. den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, stk. 3.

Definitionsbestemmelsen i energimærkningslovens § 2, stk. 13, er ikke videreført til færdselsloven. Begrebet slutbruger skal dog med den foreslåede bestemmelse forstås som en fysisk eller juridisk person, der ibrugtager et energirelateret produkt.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, stk. 1, 2. pkt., kan transport-, bygnings- og boligministeren som et led i regler om mærkning fastsætte, hvorledes de foreskrevne oplysninger skal meddeles til forbrugerne ved salg eller leje af køretøjet. Der kan således efter den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, stk. 1, 2. pkt., fastsættes regler om, at et udstillet køretøj på nærmere angivet måde skal forsynes med mærkning og ledsages af andre standardiserede oplysninger. Det påhviler forhandleren at sørge for, at udstillede motordrevne køretøjer skiltes tydeligt med korrekt mærkning m.v. Et udstillet køretøj omfatter motordrevne køretøjer, som udstilles for forbrugerne i forretningslokaler, salgsudstillinger og lignende.

Definitionsbestemmelsen i energimærkningslovens § 2, nr. 8, er ikke videreført til færdselsloven. Begrebet forhandler skal dog med den foreslåede bestemmelse forstås som en detailhandler eller anden fysisk eller juridisk person, som udstiller, sælger, herunder på afbetaling, eller udlejer produkter, der er bestemt til slutbrugere.

Efter den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, stk. 2, 2. pkt., kan transport-, bygnings- og boligministeren endvidere fastsætte regler om, at der skal gives nærmere angivne standardiserede oplysninger om energiforbrug m.v. ved fjernsalg eller reklamering for motordrevne køretøjer. Fjernsalg skal med den foreslåede bestemmelse forstås i overensstemmelse med bestemmelserne om fjernsalg i lov om forbrugeraftaler. En fjernsalgsaftale er i forbrugeraftalens § 3, stk. 1, nr. 1, defineret som enhver aftale om varer, tjenesteydelser eller løbende levering af varer eller tjenesteydelser, når aftalen; a) indgås ved brug af kommunikation, der foregår, uden at forbrugeren og den erhvervsdrivende mødes fysisk (fjernkommunikation), og b) indgås som led i et system for fjernsalg, som drives af den erhvervsdrivende.

Transport-, bygnings- og boligministeren kan efter den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, stk. 2, fastsætte regler om, at der skal tilvejebringes nærmere angivet teknisk dokumentationsmateriale for rigtigheden af de oplysninger, som er foreskrevet i den foreslåede færdselslovs § 68 f, stk. 1, på grundlag af metoder og standarder efter transport-

bygnings- og boligministerens bestemmelse. Forpligtelserne påhviler leverandøren af det motordrevne køretøj.

Definitionsbestemmelsen i energimærkningslovens § 2, nr. 11, er ikke videreført til færdselsloven. Begrebet leverandør skal dog forstås som producenten eller dennes repræsentant i EU/EØS, der bringer et energirelateret produkt i omsætning eller ibrugtager det på EU/EØS' marked, eller importøren. Hvis der ikke findes en producent, repræsentant eller importør, anses som leverandør enhver fysisk eller juridisk person, der bringer et produkt i omsætning eller ibrugtager produkter, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller en delegeret retsakt for produktet.

Regler om mærkning forudsætter, at der er fastlagt et objektivi grundlag for måling og prøvning af oplysningerne om energiforbrug m.v. De mærkningsregler, som er gennemført som opfølgning af EU-direktiver, hviler således på fælles-europæiske eller internationale godkendte standarder.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, stk. 4, må motordrevne køretøjer, der omfattes af mærkningsordningen, ikke forsynes med anden mærkning eller lignende, der kan virke vildledende eller misvisende for slutbrugerne. Endvidere må energietiketter, der anvendes i mærkningsordningen ikke anvendes på andremotordrevne køretøjer, som ikke er omfattet af mærkningsordningen. Bestemmelsen skal sikre, at mærkningsordningen og dens troværdighed ikke bliver modarbejdet.

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 f, er en uændret videreførelse af energimærkningslovens § 17. Der foreslås ikke materielle ændringer i forhold til den gældende bestemmelse, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.6.1.

Energimærkningslovens § 18, angår kontrol af oplysningerne i energimærkningen. Transport-, bygnings- og boligministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, fører således tilsyn med overholdelse af energimærkningslovens regler, jf. energimærkningslovens § 18, stk. 1.

Efter reglerne i energimærkningslovens § 18, stk. 2, kan tilsynsmyndigheden efter nærmere betingelser kræve adgang til en leverandør eller forhandlers erhvervslokaler. I medfør af bestemmelsens stk. 3, yder politiet om nødvendigt bistand. Det følger af stk. 4, at transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om, at leverandøren skal afholde udgifterne til kontrol mv. Bestemmelsens stk. 5 indeholder regler om tilsynsmyndighedens mulighed for påbud om berigtigelse af ukorrekte oplysninger.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, stk. 1, fører transport-, bygnings- og boligministeren eller den, som bemyndiges hertil, tilsyn med, at bestemmelserne om energimærkning overholdes.

Efter den foreslåede ordning baseres energimærkningen som udgangspunkt på fabrikantens egenkontrol, men tilsynsmyndigheden kan kontrollere, at mærkningen er korrekt. Tilsynsmyndigheden har således ifølge den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, *stk. 2*, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation adgang til leverandørers eller forhandlers erhvervslokaler med henblik på at kunne udtage motordrevne køretøjer til måling og kontrol af, om foreskrevne oplysninger om energiforbrug m.v. er korrekte. Hermed sigtes til oplysninger om energiforbrug og andre forhold af betydning for forbrugerne, som er foreskrevet i regler i henhold til § 68 f. Med den foreslåede ordning kan tilsynsmyndigheden tillige udtage stikprøver til kontrol af udformningen af mærkningen m.v. Udtagningen af prøveeksemplarer sker efter tilsynsmyndighedens valg.

Kravet om adgang efter den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, *stk. 2*, er begrænset til erhvervslokaler, dvs. lokaler til lager-, udstillingsbrug m.v., hvor det skønnes nødvendigt at kræve adgang. Det forudsættes, at adgang som regel aftales med virksomheden på forhånd, og uanmeldt adgang kan således alene kræves, hvis det er nødvendigt for en effektiv gennemførelse af kontrol. Adgang til erhvervslokaler for at udtage motordrevne køretøjer uden retskendelse vurderes at være den eneste effektive måde at gennemføre en stikprøvevis kontrol. Bestemmelserne om adgang finder anvendelse til kontrolformål, dvs. rutinemæssig stikprøvekontrol. Bestemmelserne giver ikke hjemmel til ved adgang til erhvervslokaler at foretage efterforskning af strafbare forhold. Sådan efterforskning skal i overensstemmelse med almindelige principper overlades til politiet.

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, *stk. 3*, vedrører adgangen til at anmode om bistand fra politiet. Justitsministeren kan efter forhandling med transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler om politiets bistand.

Transport-, bygnings- og boligministeren kan ifølge den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, *stk. 4*, fastsætte regler om, at leverandøren skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling og kontrol. Bestemmelsen i færdselslovens § 68 g, *stk. 4*, er en uændret videreførelse af energimærkningslovens § 18, *stk. 4*. Hjemlen til at pålægge leverandøren at afholde udgifter i energimærkningslovens § 18, *stk. 4*, er ikke på nuværende tidspunkt blevet udnyttet. Transport-, Bygnings- og Boligministeriet finder det dog nødvendigt at videreføre bestemmelsen i færdselsloven, hvis det skulle vise sig, at Transport-, Bygnings- og Boligstyrelsen, som er den myndighed, der udfører måling og kontrol, oplever at skulle anvende et større ressourceforbrug i forbindelse med udførelsen af deres opgave som tilsynsmyndighed. I den situation vil hjemlen blive udnyttet til at pålægge branchen at afholde udgifterne til måling og kontrol.

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, *stk. 5*, finder anvendelse, når det påvises, at oplysninger efter regler fastsat i medfør af § 68 f, er ukorrekte, eller at mærkning

eller andre standardiserede forbrugeroplysninger ikke er udformet i overensstemmelse med forskrifterne (f.eks. energietiketter i for lille størrelse). I så fald kan transport-, bygnings- og boligministeren påbyde forhandleren eller leverandøren af produktet m.v. at berigtige forholdene, hvoraf bl.a. følger, at leverandøren skal udarbejde og distribuere korrekte mærkninger og standardiserede oplysninger, korrigere det tekniske dokumentationsmateriale og fremsende korrekte energietiketter m.v. til forhandlere af det motordrevne køretøj med underretning om, at disse energietiketter skal anvendes ved skiltning af udstillede motordrevne køretøjer etc.

Et påbud om ændring af foreskrevne oplysninger er betinget af, at det kan anses for sandsynliggjort, at oplysningerne er ukorrekte, eller at mærkning eller andre standardiserede forbrugeroplysninger ikke er udformet i overensstemmelse med forskrifterne. Det forudsættes hermed, at der er gennemført en forskriftsmæssig måling og kontrol af udtagne eksemplarer i overensstemmelse med gældende standarder, og den institution, som tilsynsmyndigheden udpeger til at foretage målingen og kontrollen, skal være godkendt hertil efter gældende fælles regler om akkreditering. Ved fælles EU-energimærkningsbestemmelser vil resultatet af tilsvarende procedurer i andre medlemslande kunne lægges til grund.

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, er en uændret videreførelse af energimærkningslovens § 18. Der foreslås ikke materielle ændringer i forhold til den gældende bestemmelse, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.6.2.

Energimærkningsloven § 19, giver transport-, bygnings- og boligministeren mulighed for at delegere sine beføjelser i henhold til energimærkningsloven til en underordnet myndighed, jf. § 19, *stk. 1*. Efter energimærkningslovens § 19, *stk. 2*, kan transport-, bygnings- og boligministeren endvidere delegere sine beføjelser om bl.a. tilsyn og kontrol af energimærkningen til en virksomhed eller anden sagkyndig institution.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i færdselsloven § 68 h, *stk. 1*, kan transport-, bygnings- og boligministeren bemyndige en virksomhed eller en sagkyndig institution eller organisation til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende tilsyn, kontrol og måling m.v. Formålet med bestemmelsen er at inddrage sagkyndig kompetence og etablere en fleksibel og enkel administration. Bestemmelserne om udbud af offentlige tjenesteydelser finder med den foreslåede bestemmelse anvendelse på området. Transport-, bygnings- og boligministeren fører i medfør af den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 h, *stk. 2*, tilsyn med varetagelsen af opgaver, som er henlagt til en institution m.v.

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 h, er en uændret videreførelse af energimærkningslovens § 19, *stk. 2* og 3. Der foreslås ikke materielle ændringer i forhold til de

nævnte bestemmelser, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret.

Det følger af færdselslovens § 134 a, stk. 1, at transport-, bygnings- og boligministeren kan bemyndige Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen eller en anden under Transport-, Bygnings- og Boligministeriet oprettet styrelse eller tilsvarende institution til at udøve de beføjelser, der i henhold til færdselsloven er tillagt transport-, bygnings- og boligministeren. Delegationsbestemmelsen i færdselslovens § 134 a, stk. 1, giver en mere begrænset adgang til delegation end energimærkningslovens § 19, stk. 1, der giver hjemmel til at delegerede beføjelser til en underordnet myndighed eller en anden myndighed. Den bredere delegationsbestemmelse i energimærkningslovens § 19, stk. 1, der giver mulighed for delegation til en anden myndighed, videreføres dog ikke i Færdselsloven. Energimærkningslovens § 19, stk. 1, er i dag udnyttet til at delegerede transport-, bygnings- og boligministeriets beføjelser efter i henhold til energimærkningsloven til Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen.

Der henvises til bemærkningerne under pkt. 3.6.3.

Efter energimærkningslovens § 20, kan transport-, bygnings- og boligministeren kræve, at de i energimærkningslovens § 19, stk. 2, nævnte, virksomheder, institutioner, organisationer m.v. udarbejder og meddeler alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af de i loven nævnte opgaver.

Ifølge den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 i, kan transport-, bygnings- og boligministeren pålægge de i den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 h, stk. 1, nævnte virksomheder, institutioner eller organisationer samt leverandører og forhandlere at udarbejde og meddele alle oplysninger, som skønnes nødvendige for at varetage deres opgaver efter loven, herunder også oplysninger til brug ved afgørelsen af, om et forhold er omfattet af reglerne om energimærkning.

Oplysningspligten omfatter bl.a. regnskaber, tekniske specifikationer, kontrakter m.v., uanset om de findes som dokumenter eller elektronisk lagrede data. Pligten omfatter tillige udarbejdelse af materiale, f.eks. statistikker eller indberetninger om salg af produkter m.v. af betydning for energibesparelser. Eksempelvis omfatter bestemmelsen energietiketter, oversigter over produkttyper m.v. til brug for tilsynet med energimærkningen.

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 i, er en uændret videreførelse af energimærkningslovens § 20. Der foreslås ikke materielle ændringer i forhold til den gældende bestemmelse, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret.

Til nr. 3

Ændringen i færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 2, er en teknisk konsekvensændring som følge af, at der indsættes et nyt nummer 4 i § 118, stk. 1.

Til nr. 4

Ændringen i færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 3, er en teknisk konsekvensændringen som følge af, at der indsættes et nyt nummer 4 i § 118, stk. 1.

Til nr. 5

Det følger af energimærkningslovens § 22, nr. 7, at leverandøren af energirelaterede produkter straffes med bøde ved undladelse af at efterkomme påbud efter § 18, stk. 5.

Ifølge energimærkningslovens § 24, nr. 2, straffes med bøde endvidere den, der hindrer adgang til udtagelse af produkter som nævnt i § 18, stk. 2.

I medfør af energimærkningslovens § 25, stk. 1, kan energi-, forsynings- og klimaministeren og transport-, bygnings- og boligministeren i regler, der fastsættes i medfør af loven, fastsætte bødestraf for overtrædelse af disse regler. Det følger endvidere af § 25, stk. 2, at der kan ske konfiskation efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, hvis der ved en overtrædelse er opnået en økonomisk fordel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved strafudmåling af bøde, herunder en eventuel tillæggsbøde. Ifølge energimærkningslovens § 25, stk. 3, kan der pålægges skaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 4, viderefører energimærkningslovens § 24, nr. 2, om bødestraf for at hindrer adgang til udtagelse af produkter. Den foreslåede bestemmelse i færdselsloven § 118, stk. 1, nr. 4, henviser dog alene til motordrevne køretøjer og ikke andre energirelaterede produkter.

Det følger af energimærkningslovens § 18, stk. 5, at tilsynsmyndigheden efter § 18, stk. 1, kan påbyde forhandleren og leverandøren af køretøjet at berigtige forholdene inden for en angivet frist, når det er sandsynliggjort, at oplysninger, som skal gives efter regler fastsat i medfør af energimærkningslovens § 17, er ukorrekte, eller at mærkning eller andre standardiserede forbrugeroplysninger ikke er udformet i overensstemmelse med forskrifterne. I medfør af energimærkningslovens § 22, stk. 1, nr. 7, er det imidlertid alene leverandøren af energirelaterede produkter, der kan straffes med bøde ved undladelse af at efterkomme påbud efter § 18, stk. 5.

Det er Transport-, Bygnings- og Boligministeriets vurdering, at udviklingen af markedsføringsmetoder og distributionen af reklamemateriale gør, at det ikke kan udelukkes, at forhandleren af motordrevne køretøjer uafhængigt af leverandøren kan afgive ukorrekte eller mangelfulde oplysninger om energimærkning, hvorfor der vil kunne forekomme tilfælde, hvor et påbud om berigtigelse udelukkende rettes mod forhandleren. I sådanne tilfælde vil det efter Transport-, Bygnings- og Boligministeriets opfattelse også være rimeligt, at forhandleren kan straffes med bøde ved undladelse af at efterkomme et påbud om berigtigelse af ukorrekte oplys-

ninger om energimærkning. Transport-, Bygnings- og Boligministeriet finder derfor, at den gældende ordning, hvorefter der alene er mulighed for at straffe leverandøren for manglende efterkommelse af et påbud om berigtigelse af urigtige oplysninger om energimærkning, ikke skal videreføres. Bestemmelsen i energimærkningslovens § 22, stk. 1, nr. 7, om straf, videreføres ikke i færdselsloven, da det allerede følger af færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 3, at den, der undlader at efterkomme forbud eller påbud, der er meddelt i henhold til loven eller i henhold til forskrifter udstedt i medfør af loven, straffes med bøde. Det vil heraf følge, at både forhandleren og leverandøren vil kunne straffes med bøde i medfør af færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 3, hvis de undlader at efterkomme et påbud efter den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 68 g, stk. 5, om berigtigelse af urigtige oplysninger om energimærkning.

En videreførelse af energimærkningslovens bestemmelser i færdselsloven medfører, at færdselslovens generelle bestemmelser om straf vil finde anvendelse ved overtrædelse af reglerne om energimærkning af motordrevne køretøjer. Det betyder, at overtrædelser vil blive omfattet af færdselslovens § 118 a, stk. 1, der bl.a. fastsætter et minimums bødeniveau på 1.000 kr. for overtrædelse af færdselslovens bestemmelser. Endvidere vil overtrædelser blive omfattet af færdselslovens § 118 a, stk. 2 og 3, der fastsætter regler om absolut kumulation, herunder for bøder for overtrædelse af færdselslovens regler. Absolut kumulation betyder, at bødestraffen for hver enkelt overtrædelse af færdselsloven bliver lagt sammen, og at der som udgangspunkt ikke kan udmåles en moderet, lavere bøde ved flere overtrædelser af færdselsloven. Endelig vil overtrædelser blive omfattet af færdselslovens § 118 b, der fastsætter regler om forhøjet straf i gentagelsestilfælde i en periode på 5 år.

For så vidt angår bødeniveauet for overtrædelse af reglerne om energimærkning fremgår det af forarbejderne til lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter, lov om energimærkning af energirelaterede produkter mv. (Folketingstidende 2015-2016, tillæg A, L 12 som fremsat, side 16), at retspraksis for udmåling af bøder for overtrædelse af lov om miljøvenligt design af energirelaterede produkter og lov om energimærkning af energirelaterede produkter viser, at der idømmes bøder på mellem 15.000 og 25.000 kr. i sager, hvor det er dokumenteret, at et energirelateret produkt ikke overholder kravene til miljøvenligt design eller energimærkning.

Den ovenfor nævnte praksis vedrørende bødeniveauet omfatter energirelaterede produkter, der ikke er motordrevne køretøjer. Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen har oplyst, at styrelsen er bekendt med en enkelt sag om overtrædelse af energimærkningsreglerne vedrørende motordrevne køretøjer. I dette tilfælde blev der udstedt en bøde på 3.000 kr. Transport-, Bygnings- og Boligministeriet er ikke bekendt med øvrig retspraksis om overtrædelse af reglerne om energimærkning af motordrevne køretøjer.

Det er Transport-, Bygnings- og Boligministeriets opfattelse, at overtrædelser af reglerne om energimærkning af øvrige produkter er sammenlignelige med overtrædelser af reglerne om energimærkning af køretøjer, hvorfor det er ministeriets opfattelse, at bødeniveauet for overtrædelse af reglerne om energimærkning af motordrevne køretøjer bør være det samme som for overtrædelser af reglerne vedrørende øvrige produkter. Hertil kommer, at bøderne for overtrædelse af reglerne om energimærkning af motordrevne køretøjer primært udstedes til juridiske personer, f.eks. i form af bilfabrikanter og forhandlere, der kan have en økonomisk fordel ved at overtræde reglerne om energimærkning. På den baggrund finder Transport-, Bygnings- og Boligministeriet, at der i førstegangstilfælde som udgangspunkt skal udmåles en bøde på 15.000.

Transport-, Bygnings- og Boligministeriet bemærker i relation til de foreslåede retningslinjer for bødeniveauet, at det ikke afskærer domstolene fra efter en konkret vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen at fravige det angivne bødeniveau i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder.

I færdselslovens § 118, stk. 9, 1. pkt., findes en bestemmelse med samme indhold som energimærkningslovens § 25, stk. 1. Bestemmelsen i energimærkningslovens § 25, stk. 1, gentages derfor ikke, da det allerede følger af færdselslovens § 118, stk. 9, 1. pkt., at der kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser, der er udstedt i medfør af loven.

I færdselslovens § 118, stk. 11, findes der endvidere en bestemmelse med samme indhold som energimærkningslovens § 25, stk. 3. Bestemmelsen i energimærkningslovens § 25, stk. 3, gentages derfor ikke, da det allerede følger af færdselslovens § 118, stk. 11, at der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.6.4.

Til nr. 6

Energimærkningslovens kapitel 6 (§ 21) omhandler klage over afgørelser truffet i henhold til regler fastsat i energimærkningsloven eller delegerede retsakter. Udgangspunktet i energimærkningslovens § 21, stk. 1, er, at afgørelser kan påklages til Energiklagenævnet. Klagen skal være indgivet til Energiklagenævnet, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt, jf. stk. 2. Afgørelsen kan ikke indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger, jf. stk. 3. Efter stk. 4 kan der fastsættes regler om afskæring af klageadgang. Ifølge energimærkningslovens § 21, stk. 5, kan energi-, forsynings- og klimaministeren og transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en myndighed under vedkommende ministerium, ikke kan påklages til ministeren.

Udgangspunktet i den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 134 a, stk. 3, 1. pkt., er, at afgørelser kan påklages til Energiklagenævnet, der er uafhængigt af transport-, bygnings- og boligministeren. Der er i den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 134 a, stk. 3, 2. pkt., fastsat en klagefrist på 4 uger til Energiklagenævnet efter, at afgørelsen er meddelt. Klagefristen regnes fra det tidspunkt, hvor meddelelsen er kommet frem. Klagen skal være kommet frem inden udløbet af klagefristen. Fristen udløber 4 uger senere på samme ugedag, som meddelelsen er nået frem. Når klagefristens sidste dag falder på en lørdag eller helligdag, anses fristen først at udløbe på den påfølgende hverdag. I medfør af den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 134 a, stk. 3, 3. pkt., kan afgørelser som nævnt i stk. 3, 1. pkt. ikke indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger.

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 134 a, stk. 3, 4. pkt., indeholder en bemyndigelse til transport-, bygnings- og boligministeren til at fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet, herunder om opsættende virkning af klage og afskæring af klageadgang i sager efter stk. 3, 1. pkt. Der kan i medfør af den foreslåede bestemmelse fastsættes regler om afskæring af klager i afgørelser af mindre væsentlig betydning, f.eks. sager, der har en mindre økonomisk betydning. Endelig kan der fastsættes regler om klageprocedurer (klagefrist, opsættende virkning m.v.).

Den foreslåede bestemmelse i færdselslovens § 134 a, stk. 3, er en uændret videreførelse af energimærkningslovens § 21,

stk. 1-4. Der foreslås ikke materielle ændringer i forhold til de gældende bestemmelser, og den hidtil gældende retstilstand foreslås videreført uændret.

I færdselslovens § 134, stk. 2, findes en bestemmelse med samme indhold som energimærkningslovens § 21, stk. 5. Bestemmelsen i energimærkningslovens § 21, stk. 5, gentages derfor ikke, da det allerede følger af færdselslovens § 134, stk. 2, at transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet af en underordnet myndighed, herunder at afgørelserne ikke skal kunne indbringes for ministeren.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.6.4.

Til § 16

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland. Baggrunden er, at lovforslaget supplerer EU-forordninger, og Færøerne og Grønland er ikke EU-medlemmer.

Det bemærkes for så vidt angår overførslen af energimærkningslovens regler om transportmidler til færdselsloven, at det følger af færdselslovens § 143, at færdselsloven ikke gælder for Færøerne og Grønland, og færdselsloven indeholder ikke en anordningsbestemmelse om, at lovens regler kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland. Ændringer af færdselsloven kan således heller ikke gælde for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 15

I færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 38 af 5. januar 2017, som ændret ved lov nr. 1557 af 19. december 2017 foretages følgende ændringer:

- 1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort (omarbejdning), EU-Tidende 2006, nr. L 403, side 18, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 29/2005/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis), EU Tidende 2005, nr. L 149, side 22-39.

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører«: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler, EF-Tidende 2000, nr. L 12, side 16, og«.

2. Efter § 68 e indsættes før overskriften før § 69:

»Energimærkning af motordrevne køretøjer

§ 68 f. Transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om, at motordrevne køretøjer ved mærkning og på anden standardiseret måde skal være forsynet med oplysninger om forbrug af energi og andre oplysninger af betydning for slutbrugerne. Transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte, hvorledes oplysningerne skal meddeles til forbrugerne ved salg eller leje af køretøjet, herunder at et udstillet køretøj på nærmere angivet måde skal forsynes med mærkning og ledsages af andre standardiserede oplysninger, og at der ved fjernsalg af køretøjet eller reklamering for køretøjet skal meddeles nærmere angivne standardiserede oplysninger.

Stk. 2. Transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om, at der skal foreligge et nærmere angivet teknisk dokumentationsmateria-

le på grundlag af metoder og standarder efter transport-, bygnings- og boligministerens bestemmelse som dokumentation for rigtigheden af oplysningerne nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 omfatter ikke brugte motordrevne køretøjer.

Stk. 4. Motordrevne køretøjer, som er omfattet af regler fastsat i medfør af stk. 1, må ikke forsynes med anden mærkning el.lign., der kan virke vildledende eller misvisende for slutbrugerne. Mærkningen må kun anvendes på motordrevne køretøjer, der er omfattet af stk. 1 eller regler fastsat i medfør heraf.

§ 68 g. Transport-, bygnings- og boligministeren eller den, som ministeren bemyndiger hertil, fører tilsyn med overholdelsen af regler fastsat i medfør af § 68 f.

Stk. 2. Tilsynsmyndigheden efter stk. 1 har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til leverandørers eller forhandleres erhvervslokaler med henblik på at kunne udtage motordrevne køretøjer til måling og kontrol af, om oplysninger om energiforbrug m.v. som fastsat i medfør af § 68 f, er korrekte.

Stk. 3. Politiet yder om nødvendigt tilsynsmyndigheden bistand til gennemførelsen af bestemmelserne om adgang i stk. 2. Justitsministeren kan efter forhandling med transport-, bygnings- og boligministeren fastsætte regler herom.

Stk. 4. Transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om, at leverandøren skal afholde udgifterne ved udtagelse, måling og kontrol.

Stk. 5. Tilsynsmyndigheden efter stk. 1 kan påbyde forhandleren eller leverandøren af køretøjet at berigtige forholdene inden for en angivet frist, når det er sandsynliggjort, at oplysninger, som skal gives efter regler fastsat i medfør af § 68 f, er ukorrekte, eller at mærkning eller andre standardiserede forbrugeroplysninger ikke er udformet i overensstemmelse med forskrifterne.

§ 68 h. Transport-, bygnings- og boligministeren kan bemyndige en sagkyndig institution, en organisation eller en virksomhed til at udøve nærmere angivne beføjelser vedrørende tilsyn, kon-

trol, udtagning, måling og afprøvning af motordrevne køretøjer som led i transport-, bygnings- og boligministerens tilsyn i medfør af § 68 g, stk. 1, akkrediteret certificering samt sekretariatsbistand til ministeren. Institutionen m.v. kan ikke træffe afgørelse eller træffe bestemmelse om adgang som nævnt i § 68 g, stk. 2.

Stk. 2. Transport-, bygnings- og boligministeren fører tilsyn med varetagelsen af opgaver, der i medfør af stk. 1 er henlagt til en institution m.v.

§ 68 i. Transport-, bygnings- og boligministeren kan pålægge de i § 68 h, stk. 1, nævnte virksomheder, institutioner eller organisationer samt leverandører og forhandlere at udarbejde og meddele alle oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af de opgaver, der er nævnt i § 68 h, stk. 1.«

§ 118. Med bøde, jf. dog stk. 7, straffes den, der:

- 1) ---
- 2) tilsidesætter vilkår for en tilladelse i henhold til loven eller i henhold til forskrifter udstedt i medfør af loven eller
- 3) undlader at efterkomme forbud eller påbud, der er meddelt i henhold til loven eller i henhold til forskrifter udstedt i medfør af loven.

Stk. 4-11. ---

§ 134 a. ---

Stk. 2. ---

3. I § 118, *stk. 1, nr. 2*, ændres »loven eller« til: »loven,«

4. I § 118, *stk. 1, nr. 3*, ændres »loven.« til: »loven eller«

5. I § 118, *stk. 1*, indsættes som *nr. 4*:

»4) hindrer adgang til udtagelse af motordrevne køretøjer som nævnt i § 68 g, stk. 2.

6. I § 134 a indsættes som *stk. 3 og 4*:

»*Stk. 3.* Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af transport-, bygnings- og boligministeren i medfør af §§ 68 f- 68 i og efter regler fastsat i medfør af §§ 68 f og 68 g. Klage skal være indgivet skriftligt til Energiklagenævnet, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt. Afgørelser efter 1. pkt. kan ikke indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger.

Stk. 4. Transport-, bygnings- og boligministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage til Energiklagenævnet efter stk. 3, herunder om opsættende virkning af klage og afskæring af klageadgang.«